

*LAMPADARUL
DE AUR*

Restaurarea
Casei lui Dumnezeu

John Saunders

1

În seara aceasta aş dori să vorbesc despre restaurarea Casei lui Dumnezeu.

Prima dată mă voi referi la viziune. Avem nevoie de viziune din partea Domnului. Numai Domnul ne poate da viziune. Cel mai inteligent om din lume nu poate să înţeleagă nimic dacă Duhul Sfânt nu îi deschide ochii. Prorocul a zis: „*Fără viziune (fără descoperire dumnezeiască) poporul pierе*”. Deci trebuie să o avem. Este un fel de paradox aici: dacă Domnul ne dă viziune spirituală, cu acea viziune vine şi cunoştinţa spirituală, şi dacă cunoştinţa îngâmfă, cunoaşterea spirituală chiar că îngâmfă. Există pericolul de a deveni mândri prin ceea ce vedem; şi ştim că Dumnezeu stă împotriva celor mândri. Deci, pe de o parte, dacă nu vedem pierim ca popor, dar există şi celălalt pericol, şi anume acela că, dacă vedem, Dumnezeu ne va sta împotriva. Astfel, suntem într-o strâmtorare. Poate că veţi zice: „Eu nu vreau să devin mândru.” Atunci eşti o persoană mai bună decât apostolul Pavel. Când Pavel a fost pe drumul Damascului, el a avut o mare viziune cerească. Mai târziu, a putut să-i zică împăratului Agripa: „Eu nu am fost neascultător faţă de viziunea cerească.” Domnul nu S-a oprit însă acolo, ci i-a arătat şi mai mult. L-a dus chiar până în cerul al treilea şi i-a arătat lucruri extraordinare. Pavel a spus că Domnul i-a dat un ţepuş în carne ca să-l împiedice să se înalţe datorită măreţiei acelei viziuni. Cu alte cuvinte, Pavel ar fi putut să se înalţe pe sine din cauza acelei viziuni mari pe care Domnul i-o dăduse. Domnul însă a luat măsuri speciale pentru a-l ţine smerit. I-a dat un ţepuş în carne, pe care el l-a numit „un sol al Satanei”, ca să-l lovească. Eu cred că Pavel a fost dispus să accepte lucrarea de smerire a Domnului, deoarece a vrut cu adevărat să vadă. Nu ştiu dacă Domnul vă va da vouă un ţepuş în carne, dar El este în stare să ne ţină într-o stare smerită înaintea Lui, dacă Îi dăm voie să facă aceasta. Aşadar, să ne păzim inimile şi dacă Domnul ne arată ceva, să trăim într-un asemenea mod înaintea Lui, încât să nu ne îngâmfăm. Spun aceasta nu numai cu privire la ce va fi în seara aceasta, ci şi în zilele următoare. Dumnezeului nostru Îi place foarte mult să ni Se dezvăluie. Dar viziunea pe care ne-o dă, să nu ne nimicească.

Următorul lucru pe care doresc să îl spun ar ţine locul la prefaţă. Aş fi vrut să spun ceva despre tipologie în Biblie. Poate că toată lumea înţelege ce este tipologia. Tot ce este în Vechiul Testament este profetic. Totul s-a întâmplat, a avut loc, dar mai presus de toate, totul vorbeşte despre Cristos şi Biserică; totul, de la Genesa la Maleahi. Şi Vechiul Testament este plin de simboluri, de icoane închipuitoare.

Să citim de la 1 Corinteni 10:1-5. „*Fraţilor, nu vreau să nu ştiţi că părinţii noştri toţi au fost sub nor, toţi au trecut prin mare, toţi au fost botezaţi în nor şi*

în mare, pentru Moise; toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească, și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei; și stâncă era Cristos. Totuși cei mai mulți dintre ei, n-au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au pierit în pustie.” Și în versetul 6 scrie: „Și aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde, pentru ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei.” Și versetul 11: „Acele lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.” Nu numai că lucrurile care s-au întâmplat au fost scrise pentru învățătura noastră, ci ele efectiv au fost făcute să se întâmple în modul în care s-au întâmplat, pentru învățătura noastră. Și au fost scrise așa, tocmai pentru învățătura noastră. Cu alte cuvinte, Dumnezeu face ca toate lucrurile să lucreze împreună după voia Lui, după planul Lui, după plăcerea Lui, El face ca toate evenimentele să se întâmple astfel, încât noi să învățăm ceva din ele. Și apoi El face ca ele să fie scrise exact în modul care ne ajută pe noi să învățăm ceva.

Să citim din Romani 5:14, *„Totuși moartea a domnit, de la Adam până la Moise, chiar peste cei ce nu păcătuiseră printr-o călcare de lege asemănătoare cu a lui Adam, care este o icoană închipuitoare a Celui ce avea să vină”*. Deci, Adam a fost o icoană închipuitoare a lui Cristos. Și așa cum toți au murit în Adam - noi toți am fost în Adam când el a păcătuit, deci toți am păcătuit - în același mod, toți cei ce sunt în Cristos trăiesc pentru Dumnezeu. Lucrul acesta i s-a întâmplat lui Adam pentru ca nouă să ni se arate ceva despre Cristos. Să citim din Romani 15:4, *„Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.”* În Galateni 4:22-26, *„Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă și unul din femeia slobodă. Dar cel din roabă s-a născut din carne, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduință.”* Lucrurile acestea sunt spuse într-un mod alegoric: aceste două femei reprezintă două legăminte: cel de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar, căci Agar este muntele Sinai din Arabia și corespunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi. *„Dar Ierusalimul de sus este slobod și el este mama noastră.”* Cum se poate așa ceva? Sara și Agar au reprezentat doar ceva ce a ieșit din pana iscusită a cuiva care a scris în mod alegoric? Nu, acestea au fost două femei care au existat. Tot ce s-a întâmplat cu ele, s-a întâmplat exact cum spune Scriptura. Și Dumnezeu a făcut ca tot ce li s-a întâmplat lor să ne vorbească nouă despre o realitate mai profundă, să demonstreze că Agar era o imagine a Ierusalimului de astăzi, sub lege, iar copiii ei, robi ai Legii. Sara este o imagine a Ierusalimului ceresc, iar copiii ei sunt liberi, pentru a trăi după Duhul lui Dumnezeu. Noi

suntem copiii acelei cetăți mari. Am putea să continuăm cu exemplele, dar cred că înțelegeți.

Totul din Vechiul Testament vorbește despre Cristos și Biserică. Când Ioan Botezatorul a zis: „*Iată Mielul lui Dumnezeu*”, el nu s-a referit la o creatură cu patru picioare, cu lână, ci s-a referit la Cel despre care vorbeau toți mieii care au fost aduși ca jertfă în Vechiul Testament. Când Pavel scrie corintenilor: „*Cristos este Paștele nostru*”, prin aceasta spune că Paștele, de când a existat el, vorbea despre Cristos. Când Pavel spune că stânca spirituală îi urma pe ei în pustie și ei au băut apă din acea stâncă, menționează faptul că stânca era Cristos. A fost doar o stâncă, dar Domnul a făcut ca din ea să iasă apă pentru copiii lui Israel. Însă aceasta ne vorbește despre Cristos, din care noi bem Apa. Deci, ceea ce am de împărtășit cu voi astăzi din Vechiul Testament vorbește așa de clar despre Cristos și Biserica Lui. Fie ca din nou să ne vorbească.

Următorul lucru pe care vreau să îl menționez înainte de a trece la mesaj se referă la restaurare sau restabilire în Scriptură. Așa cum am citit în Psalmul 80, Asaf de trei ori Îl imploră pe Dumnezeu. În traducerea noastră spune „ridică-ne”, dar în engleză este „restabilește-ne, Doamne”. Dumnezeu nostru este Dumnezeul restabilirii, al refacerii. De unde știm asta? Începe în Genesa 1:1, „La început, Dumnezeu a creat cerurile și pământul. Pământul era fără formă și gol”, dar acel cuvânt *era*, poate fi la fel de ușor tradus cu *a devenit*. E același cuvânt care este folosit în legătură cu nevasta lui Lot „*ea a devenit un stâlp de sare*”. De fapt, dacă citim din Isaia 45:18, „Căci așa vorbește Domnul, Făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu, care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit.” Cuvântul acesta *pustiu* este același cuvânt din Genesa 1:2, „fără formă și gol, pustiu”. Isaia spune că Dumnezeu a creat pământul, dar nu l-a creat fără formă și pustiu. Ce s-a întâmplat cu pământul de a devenit fără formă și pustiu? În cer a avut loc o răzvrătire, o rebeliune. Cea mai mare ființă creată până în acel moment, Satan, heruvimul uns, care trebuia să fie o acoperitoare pentru slava lui Dumnezeu, a fost aruncat din cer cu a treia parte din îngerii. Și a fost aruncat pe pământ, care a devenit fără formă și gol, un loc pustiu. Din acel moment, Domnul a început să restabilească, să refacă pământul. Pe tot parcursul Scripturii, vedem că Satan încearcă mereu să nimicească lucrarea lui Dumnezeu. În același timp, vedem și lucrarea de refacere a lui Dumnezeu, care nu doar aduce lucrurile la aceeași formă, ci le duce mai departe. Această lucrare continuă și o întâlnim și în Apocalipsa 22, acolo unde vedem lucrul desăvârșit din creație: cetatea sfântă, Noul Ierusalim, coborând din cer, având slava lui Dumnezeu. O cetate vie, făcută din pietre vii, din aceleași pietre vii cum suntem și noi, cei din încăperea aceasta. Dumnezeu nostru este un Dumnezeu al

restabilirii. Și eu cred din toată inima că noi facem parte din acel proces de restabilire. Dar de asemenea știu că nu toți creștinii sunt parte din acel proces de restabilire. Acum înțelegeți la ce m-am referit când am zis că putem deveni mândri? Vine cineva la tine și îți spune că tu ești parte din lucrarea de restabilire a lui Dumnezeu. Și îți spune că nu toți sunt parte din acea restabilire. Și atunci începi să ai gânduri înalte despre tine însuși. Mă întreb oare ce a văzut Dumnezeu în mine bun de S-a gândit că mă poate folosi într-adevăr pentru lucrarea Lui? Dar Dumnezeu ne spune că a ales lucrurile bune ale lumii ca să facă lucrarea Lui. Aceasta deci a văzut El în tine și în mine. Ceva care arată numai nebulie și nimeni nu își poate închipui că din acel om poate să iasă ceva. Dar în ciuda faptului că știu lucrul acesta, există totuși posibilitatea să devin mândru. Avem nevoie să Îl lăsăm pe Domnul să ne țină smeriți, trebuie să avem viziunea restaurării Casei lui Dumnezeu din Vechiul Testament, să vedem că Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al restabilirii.

Și acum urmează ultima parte din introducere. Aș vrea să vă dau o definiție a cuvântului „restabilire”. Sunt trei lucruri pe care, de obicei, oamenii le încurcă; unul este trezirea, al doilea este reformarea și al treilea este restabilirea. Să vă dau un exemplu pentru aceste trei lucruri. El ține de trecutul meu pe când eram elev de școală, elev de 9-10 ani. Locuiam foarte aproape de școala la care mergeam. Într-o zi din 1957 mă întorceam acasă de la școală și, pe strada pe care locuiam, am văzut o mașină. Inima mea a primit o lovitură. Poate că atunci a fost prima dată când m-am îndrăgostit. Mașina era un Studebaker Golden Hawk din 1957. Acea mașină era ultimul răcnet în ce privește moda mașinilor. Forma mașinii semăna cu un Jaguar din zilele noastre. În față avea un grilaj ca al unui Mercedes Benz. Culoarea ei era purpurie, iar unui băiat de 9 ani îi place purpuriul. Am fost pur și simplu copleșit de imaginea acelei mașini. În ziua următoare m-am tot gândit la ea.

Să presupunem că primul om care a cumpărat acea mașină a condus-o patru sau cinci ani, iar după aceea a vândut-o altcuiva. Cel de-al doilea a condus-o șapte ani și apoi a vândut-o unui om care a cumpărat-o pentru băiatul lui, un adolescent care conducea nebunește. Când mașina avea cam 18 ani a fost pusă în vânzare într-un parc de mașini auto. Pe vremea aceea, Studebaker Golden Hawk nu mai era la modă, nu se mai găseau piese de schimb, așa că se vindea doar cu 300 de dolari. Un om care era implicat în lucrări de construcții a văzut-o. El se ocupa cu zidăria și tâmplăria. S-a gândit că „pentru 300 de dolari pot să o cumpăr și fac din ea mașina mea de serviciu.” A cumpărat-o și i-a dat portbagajul jos, a mai scos și scaunele din spate și le-a aruncat, apoi a tăiat și capota mașinii. A unit locul scaunelor din spate cu portbagajul și și-a depozitat acolo uneltele lui

de lucru. Era foarte dificil să mai recunoști mașina; acel grilaj care o făcea să semene cu Mercedesul, căzuse. Într-o zi, pe când mergea, vântul i-a ridicat capota și i-a rupt-o. Astfel că a ajuns să se vadă tot ce era înăuntru: motorul și celelalte. El era angajat în mai multe lucrări și mergea cu ea peste câmpuri și drumuri stâncoase, în tot felul de locuri. Totul ajunge acum să fie acoperit de noroi. Nu de această „fată” m-am îndrăgostit eu. Acum și roțile și caroseria sunt defecte. Frânele abia mai funcționează. Toată mașina e făcută praf. Într-o noapte, iese de pe câmp și intră pe șoseaua principală, dar rămâne fără combustibil. Iese din mașină și o ia pe jos. Nu se aștepta să se întâlnească cu cineva dar, în cele din urmă, apare o mașină. Face semn omului și acela se oprește. Îl roagă: „Vă rog, dacă puteți să îmi dați un pic de combustibil, căci am rămas fără și vreau să ajung acasă.” Omului i se face milă de el, îl duce la benzinărie, își ia un litru de combustibil și se întoarce la mașină. Dar farurile rămăseseră aprinse, prin urmare i s-a dus bateria. Pune combustibilul în rezervor. Omul care l-a ajutat își pune bateria lui la bateria omului nostru ca s-o reîncarce, răsuște cheia și... mașina pornește! Aceasta este **trezirea**.

După ceva timp, primește o scrisoare de la poliția din statul în care locuiește. În scrisoarea respectivă i se comunică că conduce o mașină care nu prezintă condiții de siguranță în trafic și trebuie să-și repare mașina. Și omul nostru o face. Își repară farurile ca să aibă o lumină corespunzătoare, și suspensia ca mașina să fie echilibrată, și roțile ca să poată să meargă drept, o și spală ca să îndepărteze noroiul de pe ea. Aceasta este **reformarea**.

Într-o zi și-a parcat mașina pe o stradă, și un alt om trecând pe acolo, se uită la ea și dintr-odată vede ceva ce nimeni altcineva nu a putut să vadă. Omul acesta este un expert în automobile. El se duce la casa unde este parcată mașina și întrebă cui îi aparține mașina, și omul care „se pricepe la toate” îi spune: „E a mea.” „O să-ți dau 400 de dolari pe ea.” El plăti doar 300 de dolari pe ea și asta a fost cu mult timp înainte ca să se fi întâmplat toate acele lucruri. De aceea zice: „Dă-mi 425 de dolari.” Omul o cumpără și o pune într-un garaj. Închide ușile de la garaj și începe lucrarea de restaurare. Cutreieră întreaga țară pentru piese de schimb, găsește portbagaj, găsește o capotă nouă, și începe lucrarea de refacere care durează trei ani. În cele din urmă, când se deschide ușa garajului, iese un Studebaker Golden Hawk într-o stare perfectă, chiar și mai frumoasă decât atunci când a ieșit prima dată din fabrică. Aceasta este lucrarea de **restabilire**.

Uneori Domnul trimite trezire. Ce bun este El că ne trimite această trezire, căci noi suntem morți! Alteori El reformează ceva. Știm cu toții despre marea lucrare de reformare pe care a făcut-o de-a lungul istoriei. Și eu sunt foarte bucuros că s-a petrecut acel lucru în istorie când lucrurile erau într-o stare atât de rea. Dar

Dumnezeul nostru are intenția de a-Și reface planul Său. Și dacă noi Îi dăm voie, El va face tot ce Îi stă în putință pentru a lucra în inimile noastre. Acesta nu este un lucru nou. Pe tot parcursul istoriei Bisericii, începând cu primul secol după căderea ei, El a lucrat la acest proces de restabilire. În fiecare generație, Domnul a avut oameni care au venit și I-au îngăduit Lui să lucreze. La început au fost catharii și patarenii, paulicienii și bogomilii, waldensienii și albigenșii, lolarzii și husiții. Apoi anabapțiștii și frații uniți, și după aceea, *mișcarea fraților*; acea mișcare „Turma mică” din China. Pe tot parcursul istoriei Bisericii, Domnul a avut dintre aceia care au văzut ceva din această lucrare de restabilire și au venit la El ca să se facă lucrarea. Intenția Lui nu s-a schimbat.

Aș vrea să privim împreună la acest plan al lui Dumnezeu așa cum îl vedem exprimat prin chivot și cortul întâlnirii. Știți cu toții ce a fost chivotul. Când Moise împreună cu copiii lui Israel au ieșit din Egipt și au intrat în pustie, Domnul a zis: „Să se facă o contribuție pentru Mine și să construiești un chivot.” Era o cutie din lemn acoperită cu aur pe dinăuntru și pe dinafară. Peste acest chivot se aflau heruvimii de aur ce îl acopereau cu aripile lor, și chiar deasupra se afla scaunul îndurării, iar în lăuntru chivotului era mărturia pe care Dumnezeu o poruncise lui Moise s-o pună. Era un vas de aur cu mană; toiagul lui Aaron care înfrunzise. Știe toată lumea ce simbolizează toiagul lui Aaron care înfrunzise, nu? Tot acolo erau și Tablele legii. La început chivotul a fost numit chivotul mărturiei. De paisprezece ori în Scriptură, Dumnezeu se referă la chivot ca fiind chivotul mărturiei. Dar începând cu Numeri 10:3 lucrurile se schimbă. Acolo este numit chivotul legământului. Și chivotul vorbește despre Cristos. Și acest vas de aur cu mană - Domnul Isus a zis: „Eu sunt pâinea vieții.” Toiagul lui Aaron înfrunzit - Domnul a spus: „Eu sunt învierea.” Tablele legii reprezintă imaginea Duhului Sfânt. În Ieremia 31, se spune că va veni timpul când El va scrie legile Lui în inimile noastre. Și în loc de a avea o lege exterioară care să ne arate calea pe care trebuie să mergem, vom avea o lege interioară în inimile noastre. Domnul Isus a zis: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața.” Acest chivot vorbește despre Domnul nostru Isus Cristos. El a fost așezat în cortul întâlnirii, în Sfânta Sfintelor, și acesta a fost cel mai sfânt loc de pe pământ. În acele zile marele preot mergea în Sfânta Sfintelor doar o dată pe an, în ziua ispășirii. Stropea cu sânge în vederea iertării păcatelor în anul acela. Era apoi Locul Sfânt: acolo se desfășura slujirea preoțească; acolo era și lampadarul de aur, acolo era și masa de aur cu pâinile puse pe ea, și altarul de aur cu tămâie. Era apoi și curtea din afară unde se afla ligheanul de aramă. Chivotul din cort este o imagine a planului veșnic al lui Dumnezeu, a faptului că Domnul locuiește în mijlocul poporului Său. Acela este un locaș al lui Dumnezeu în Duhul. Întregul cort este Cristos,

Omul cel nou, Cristos în fiecare dintre cei ce se află în El, iar chivotul reprezintă Persoana Domnului Isus, Capul Trupului, Împăratul Împărăției, Marele Preot.

Ce anume s-a întâmplat de s-a schimbat numele din chivotul mărturiei în chivotul legământului? Mărturia Domnului este: Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi desfăta, Eu vă voi da viață, vă voi spăla păcatele, voi fi un Tată pentru voi, iar voi veți fi mântuiți pentru veșnicie. Dar în Numeri 10:11-13, poporul a pornit și a fost chemat să Îl urmeze pe Domnul. Este un lucru să fii mântuit, să ai viață veșnică, dar este un alt lucru să Îl urmezi pe Domnul oriunde merge El. Norul era înălțat deasupra cortului, poporul urma norul ziua și stâlpul de foc noaptea, până ajungea la locul arătat de Dumnezeu. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă lor le-ar fi plăcut să rămână în locul în care se aflau? Ei însă, își supuneau voința lor voinței Domnului. Ei au experimentat Domnia Lui, au învățat ascultarea și L-au urmat pretutindeni pe Domnul. Aceasta este o relație pe bază de legământ cu Domnul. Domnul este gata să te mântuiască, să îți ierte păcatele. O, dar El dorește atât de mult să Îl urmezi, oriunde merge! El dorește foarte mult să ne crească și să ajungem fii maturi.

Această imagine a chivotului și a cortului, a poporului lui Dumnezeu care urma chivotul și a chivotului care se deplasa dintr-un loc într-altul, este o imagine frumoasă a planului lui Dumnezeu. Israel a ajuns în țara Canaanului. Aș vrea ca împreună să urmărim locurile pe unde au circulat chivotul și cortul. Și aș vrea să înțelegeți, după cum s-a exprimat și Pavel în chip alegoric referitor la cele două femei, în același fel, locurile pe unde a circulat chivotul sunt de asemenea alegorice. Și totul s-a întâmplat pentru învățătura noastră. Au fost scrise aceste lucruri ca noi să ne înțeleptăm și să vedem căile Domnului.

Să începem acum să urmărim traseul chivotului după ce au trecut ei râul Iordan. Primul loc la care au ajuns, după ce au traversat Iordanul, a fost Ghilgal. Ghilgal înseamnă a te învârti încontinuu în cerc. E foarte important ce s-a întâmplat acolo. Înainte de toate, în toți anii cât au fost în pustie niciunul dintre israeliți nu a fost tăiat împrejur. Probabil că erau cam un milion de bărbați. Și pe parcursul a patruzeci de ani nimeni dintre ei nu a fost tăiat împrejur, dar când au ajuns la Ghilgal, toți au fost tăiați împrejur. Spune în Biblie că locul acela a fost numit „Dealul prepușurilor”. A fost un eveniment extraordinar. De asemenea, ziua în care au traversat ei Iordanul era ziua a zecea din luna întâi. Ziua a paisprezecea era ziua de Paște. Deci primul loc din Țara promisă, unde au sărbătorit ei Paștele, a fost Ghilgalul. A fost de asemenea, locul unde Iosua a luat douăsprezece pietre din Iordan și le-a așezat ca semn de aducere aminte. Au luat douăsprezece pietre de pe pământ uscat și le-au pus în Iordan. Despre ce ne vorbește această imagine? Ghilgalul ne vorbește despre crucea lui Isus Cristos. Paștele reprezenta

momentul când au stropit ușorii ușii cu sânge ca să nu fie nimiciți de înger. Când Mielul lui Dumnezeu a fost înjunghiat, - Domnul Isus - a fost înjunghiat pe cruce și sângele Lui ne curăță păcatele; toate păcatele noastre, pentru totdeauna, spălate pentru totdeauna prin sângele Său scump. Ghilgal vorbește despre un cerc, despre a te învârti încontinuu. Se spune că la Ghilgal ocară lui Israel a fost îndepărtată. Păcatele noastre încontinuu, veșnic sunt spălate prin sângele Mielului.

Tăierea împrejur - despre ce anume vorbește ea? Tăierea împrejur, în Noul Testament, vorbește despre botez, în Coloseni 2. La cruce noi am fost răstigniți împreună cu Cristos. Acesta este botezul. Am fost botezați în Domnul Isus Cristos, iar când El a fost răstignit, și eu am fost răstignit. Când El a înviat din morți, și eu am înviat împreună cu El în înnoirea vieții. Domnul a rezolvat problema *păcatelor mele* prin sângele Său. Dar a rezolvat problema *naturii mele păcătoase* prin moartea Lui. Pe omul cel vechi care practica păcate, Domnul l-a dat la moarte pe cruce. Și toate lucrurile pe care le-am făcut eu vreodată, toate au fost spălate prin sângele Lui. Despre aceasta vorbește și acea grămadă de pietre. Pietrele care s-au aflat în apa morții, în râul Iordan, au ieșit la viață. Pietrele care erau vii, erau pe pământ uscat, au fost puse în apă să rămână moarte pentru totdeauna. Ghilgal vorbește despre crucea Domnului Isus Cristos. Pe cruce Domnul a declarat: „S-a isprăvit!” Lucrarea Lui de ispășire s-a terminat. Faptul că tu ai murit cu El pe cruce e un fapt împlinit. Orice biruință care va fi obținută vreodată a fost deja obținută de Domnul Isus pe cruce. Întreaga creație a fost răstignită în Cristos. Noua creație este acum adusă la viață împreună cu El prin înviere. Și acesta este primul loc din Vechiul Testament unde ajung chivotul și cortul întâlnirii. De la Ghilgal, au pornit pentru a cuceri întreaga țară a Canaanului. Domnul spusese că „orice loc unde va călca talpa piciorului vostru vi-l voi da.” Și astfel, ei au mers ca să intre în stăpânirea posesiunilor. Așa am început și noi viața de creștini. Am venit la Mântuitorul. Ce Mântuitor bun este El! Noi venim la Mântuitorul care a murit pentru noi pe cruce. Primim sângele Lui curățitor, primim faptul că am murit împreună cu El și am înviat împreună cu El și apoi descidem la luarea în stăpânire a realităților. Și cât de mari sunt acele posesiuni! Domnul ne spune că avem o mare moștenire în Cristos. Suntem chemați să intrăm în stăpânirea acelor posesiuni. Apoi, în Iosua capitolul 18, după ce au cucerit multe lucruri pornind de la Ghilgal, și-au mutat tabăra în altă parte.

Următorul loc în care au pus cortul a fost în Silo. Silo vorbește despre pacea cu Dumnezeu. Noi venim la Domnul la cruce, iar rezultatul mării Lui lucrări ne duce la pacea cu Dumnezeu. Nu este uimitor faptul că acel loc de deasupra chivotului se numea scaunul îndurării? Psalmistul zice în două locuri că „tronul Tău sau scaunul Tău de domnie, Dumnezeu, este întemeiat pe dreptate și

judecată.” Dacă tronul Lui este întemeiat pe dreptate și judecată, niciunul din noi nu ar putea sta în picioare, căci noi suntem nedrepti. Iar dreptatea cere ca noi să plătim pentru păcatele noastre. Cum poate să fie pentru noi un scaun al îndurării? O, sângele Domnului Isus. Cristos a devenit dreptatea noastră. Și judecata Tatălui este satisfăcută atunci când vede sângele Fiului. Și astfel, acest tron devine un scaun al îndurărilor, tronul harului, iar noi avem pace cu Dumnezeu. Din Silo au descoperit ei apoi care era moștenirea lor. Iosua a împărțit fiecărei seminții moștenirea pe care trebuia să o aibă. Aceasta cred că este experiența fiecăruia dintre noi după ce devenim creștini. Mai întâi ne întâlnim cu Mântuitorul, aflăm ce a făcut Isus la cruce pentru noi, ne bucurăm nespuse, apoi intrăm în acea relație minunată, având pacea lui Dumnezeu. Vedem marea moștenire care este a noastră în El. Dar după un timp, eu, cel puțin, am descoperit că ceva nu este în ordine. Încep să descopăr ceea ce a scris Pavel în Romani 7. Descopăr că chiar lucruri pe care nu vreau să le fac, tocmai pe acelea le fac. Iar lucruri pe care vreau să le fac, nu le pot face. Casa lui Dumnezeu, despre care vorbește cortul, Casa lui Dumnezeu de astăzi este o Casă plină de dragoste. Dragoste între frați și surori, dragostea sfinților pentru Domnul. Este o Casă a iertării. Este o Casă a unității în Duhul. Dar eu simt că uneori nu prea îi iubesc pe sfinți. Domnul spune, „dragostea nu pune la socoteală o nedreptate făcută.” Dar eu mă simt jignit numai la gândul că mi s-a făcut o nedreptate. De asemenea, mă trezesc că tot lupt contra unității sfinților, sunt o persoană care mereu cauzează diviziuni. Și mi-am dat seama că tot despre ce a vorbit Domnul în cazul cu Ghilgalul, este lucrarea obiectivă a crucii, odată pentru totdeauna. Dar am descoperit că am nevoie de o lucrare în plus a crucii în viața mea, ceva subiectiv. Domnul spune: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să își ia crucea zilnic și să Mă urmeze.” Ceva din puterea acelei cruci trebuie să lucreze pentru mine în fiecare zi. Pentru că eu încă sunt legat de acest trup până va veni Domnul din nou sau până ce eu voi merge să fiu cu El. Sunt prins în acest trup. Și în acest trup se află principiul păcatului, carnea, egoismul. Și am nevoie de ceva care să anihileze acea lucrare în mine zilnic. De aceea, ca Israeliții să intre cu adevărat în stăpânirea posesiunii lor, cortul a trebuit să se miște mai departe.

Iosua 24:1 „*Iosua a adunat toate semințiile lui Israel la Sihem și a chemat pe bătrânii lui Israel, pe căpeteniile lui, pe judecătorii lui și pe căpeteniile oastei. Ei s-au înfățișat înaintea lui Dumnezeu.*” Apoi versetul 25 „*Iosua a făcut în ziua aceea un legământ cu poporul și le-a dat legi și porunci la Sihem. Iosua a scris aceste lucruri în cartea legii lui Dumnezeu a luat o piatră mare și a ridicat-o acolo sub stejarul care era în locul închinat Domnului*”. Sanctuarul este un alt cuvânt pentru cort. Deci, au deplasat cortul și chivotul la Sihem.

Despre ce vorbește Sihemul? Rețineți că aceasta este o alegorie și lucrurile li s-au întâmplat lor pentru învățătura noastră. Sihem este primul loc unde a ajuns Avraam când a intrat în țară. Și este primul loc unde a ajuns Iacov când a revenit în țară de la Laban. Era acolo un copac remarcabil, iar acel copac vorbește despre cruce. Au zidit altare acolo. Și aceasta vorbește despre cruce. Tot acesta este și locul unde fiii lui Iacov au ucis pe toți din cetate. Acolo a avut loc un mare măcel. Iar înainte ca să fie uciși toți acei oameni, ei au fost tăiați împrejur. Tot acest loc este locul unui mormânt remarcabil. Este locul unde au fost îngropate oasele lui Iosif după ce l-au adus din Egipt. Sihemul vorbește despre lucrarea subiectivă a crucii în viețile noastre, lucrare care continuă. Acea lucrare prin care eu îmi iau crucea în fiecare zi și-L urmez, când strig către Domnul: „*Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?*” (Romani 7). „*Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu prin Isus Cristos.*” Crucea Domnului nu este ceva ce s-a întâmplat odată pentru totdeauna, ci este ceva ce poate să lucreze în noi în fiecare zi. Fratele nostru Pavel a spus: „*Mor în fiecare zi.*” Desigur, întrucât murea zilnic, el și trăia zilnic împreună cu Cristos. În acest loc se petrece realitatea din Galateni 2: „Am fost răstignit împreună cu Cristos și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc prin credința Fiului lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine.” Frați și surori, la această viață ne-a chemat Domnul.

Deci, pentru a intra în stăpânirea posesiunilor ei au ajuns la Ghilgal; acolo s-au întâlnit cu Mântuitorul, cu lucrarea Domnului de la cruce, odată pentru totdeauna. Apoi, au intrat în realitatea păcii cu Dumnezeu. Dar, pentru a intra în stăpânirea posesiunilor, au ajuns la un alt loc care vorbește despre lucrarea subiectivă a crucii. Iosua 24:28 „*Apoi Iosua a dat drumul poporului și s-a dus fiecare în moștenirea lui.*” Care a fost următorul loc în care a ajuns cortul? Următorul loc a fost Betel. Betel înseamnă Casa lui Dumnezeu. În fine, ceea ce vorbește despre Casa lui Dumnezeu, cortul, ajunge în locul care este Casa lui Dumnezeu. Pentru a găsi aceasta, trebuie să mergem la sfârșitul cărții Judecători. Cred că am vorbit despre ultimele capitole ale cărții Judecători cu altă ocazie. Cartea Judecători este reprezentată în mod cronologic din capitolul 1 până la capitolul 16. Dar acțiunea din ultimele cinci capitole se desfășoară înainte de cartea Judecători înainte sau în prima parte a cărții Judecători. Capitolele 17 și 18 s-au petrecut în aceeași perioadă cu Iosua 19. La sfârșitul cărții Judecători găsim acea întâmplare despre Levitul care a avut o țiitoare: când el și-a petrecut timpul în cetatea lui Beniamin, ea a fost violată și ucisă. Când întreg Israelul a aflat despre această imoralitate, a cerut ca toți cei care au săvârșit fapta aceasta să fie pedepsiți. Beniamin a fost prea mândru și a spus: „Nu.” Și atunci întregul

popor s-a adunat la luptă împotriva lui Beniamin. La începutul acestei lupte, poporul Israel a suferit pierderi. În Judecători 20:26-28 spune: „Toții copiii lui Israel și tot poporul s-au suit și au venit la Betel; au plâns și au rămas acolo înaintea Domnului, au postit în ziua aceea până seara, și au adus arderi de tot și jertfe de mulțumire înaintea Domnului. Și copiii lui Israel au întrebat pe Domnul - acolo se găsea atunci chivotul legământului lui Dumnezeu, și Fineas, fiul lui Eleazar, fiul lui Aaron, stătea pe vremea aceea înaintea lui Dumnezeu, - și au zis: „Să mai pornesc la luptă împotriva fiilor fratelui meu Beniamin, sau să mă las?” Domnul a răspuns: „Suiți-vă, căci mâine îi voi da în mâinile voastre.”

Vedem deci că cortul și chivotul lui Dumnezeu erau în Betel în acele zile. Aceasta nu putea fi la sfârșitul perioadei Judecătorilor, căci acea perioadă cuprindea 350 de ani. Fineas, fiul lui Eleazar, era încă marele preot. Iar Eleazar murise la sfârșitul cărții lui Iosua. Fineas fusese un om matur deja în pustie. Vă aduceți aminte întâmplarea aceea când Fineas, cu sulița, a pus capăt acelei plăgi pe care o lăsase Dumnezeu. Deci aceasta este ceva ce s-a întâmplat chiar la începutul cărții Judecători. Așadar, chivotul și cortul erau la Betel. Este interesant cum Israel a fost dispus să judece acea imoralitate care se petrecuse. Vedem cum s-au desfășurat lucrurile. Ghilgal – crucea Domnului Isus, Silo – pacea cu Dumnezeu, Sihem – o lucrare mai avansată a crucii, care apoi ne duce la Betel – Casa lui Dumnezeu. La sfârșitul cărții Judecători se spune că există un drum între Sihem și Betel.

Frați și surori, planul lui Dumnezeu este de a avea un locaș în Duhul în mijlocul poporului Său, astăzi. Și oriunde El are acest loc, tot ce se petrece acolo este depozitat în acea cetate care într-o zi se va arăta din cer. Deci, poporul se afla pe pământul pe care se cuvenea să fie atunci când erau la Betel. Când s-au mutat mai departe cu chivotul și cu cortul, nu au pierdut ceea ce au avut. Realitatea lucrării mântuitoare a crucii Domnului Isus rămânea cu ei. Realitatea păcii cu Dumnezeu rămânea cu ei. Realitatea lucrării crucii de fiecare zi în viețile noastre rămânea cu ei. Pentru mine este un lucru uimitor atunci când ajungem la 1 Samuel și vedem că, în loc să fie la Betel Casa lui Dumnezeu, cortul, acesta a fost mutat înapoi la Silo. Frați și surori, aceasta ne vorbește și nouă ceva. Dacă te afli în carne, este greu să trăiești în Casa lui Dumnezeu. Când Domnul începe să ne arate prima dată câte ceva, începem să ne bucurăm. Ne adunăm împreună pentru El, experimentăm lucrarea Mântuitorului, suntem plini de bucurie având pace cu Dumnezeu, suntem gata să ne luăm crucea în fiecare zi și să-L urmăm și să locuim în acel loc unde se arată dragostea lui Dumnezeu, unde există unitatea poporului lui Dumnezeu, unde este o casă a iertării, unde Domnul Isus este Capul absolut și unde noi ne raportăm într-un mod corespunzător la El și unii la

alții. Dar există un risc: se poate ca pe măsură ce trec zilele, poporul Domnului să obosească și să apară descurajarea. Spunem: „E prea dificil!” Citim ce i-a scris Pavel lui Timotei: că și-a isprăvit alergarea. Dar în ceea ce ne privește pe noi, noi nu știm cât mai avem până la final. Sau că el a luptat lupta cea bună. Dar câte runde mai avem noi? Brațele încep să ne obosească. Și atunci spunem: „Să mergem înapoi la pacea cu Dumnezeu. Vom merge în cer, asta-i suficient. Putem să ne odihnim puțin. Să nu mai fie atât de mult din acest proces al morții zilnice. Să nu mai trebuiască necurmat să urmărim norul și stâlpul de foc. Vreau să știu unde merg. Și astfel ne trezim înapoi în Silo. Nu luăm neapărat această hotărâre de a ne întoarce înapoi. Dar când acest raționament se naște în inima noastră, deja și suntem acolo. Scopul lui Dumnezeu însă este Casa Lui, Betelul. Iar acum ne aflăm într-un loc care place mai mult cărnii noastre. Iar când acest lucru se petrece, Casa ajunge sub judecată. Și Domnul este dispus ca chivotul să ajungă chiar în captivitate. Aceasta s-a și întâmplat.

Nu este interesant că fiii lui Levi, Fineas și Hofni, au fost niște oameni imorali? Ei se culcau cu femeile care veneau să slujească în Casa lui Dumnezeu. Furau din jertfele care se aduceau înaintea lui Dumnezeu. Și totuși, nimeni nu a luat nicio măsură. Când cortul se afla la Betel și avea loc vreo imoralitate, întreg poporul se ridica și cerea să se facă dreptate. Dar, pe terenul de la Silo, atunci când te duci înapoi - oricine trebuie să treacă pe acolo o dată - dar când te duci înapoi și spui că „ce a fost vechi acela este bun, totul este în regulă, sângele acoperă totul”, atunci judecata cade peste Casa lui Dumnezeu. Sfinții sunt mântuiți, dar Casa ajunge sub judecată.

Să citim din Psalmul 78:59-61 *„Dumnezeu a auzit, și S-a mâniat, și a urgisit rău de tot pe Israel. A părăsit locuința Lui din Silo, cortul în care locuia între oameni. Și-a dat slava pradă robiei, și marea Lui în mâinile vrăjmașului.”* În engleză spune că *„Și-a dat puterea pradă robiei. Aceasta înseamnă că chivotul a fost luat de filistenii. Vă aduceți aminte acea întâmplare când Israel a fost în război cu filistenii. Israel a suferit pierderi și atunci ei au spus: „Știm ce s-a întâmplat. Avem nevoie de chivot. Acesta ne va proteja.”* Și atunci, cei doi preoți imorali, Fineas și Hofni, s-au dus înapoi la Silo și au luat chivotul, l-au adus în tabără și poporul a scos strigăte atât de mari, că filistenii au fost cuprinși de spaimă. Dar, în loc să meargă înapoi în țara lor, au zis: „Să ne întărim.” Filistenii i-au învins din nou pe israeliți, au luat chivotul și l-au dus în țara lor. Judecata a căzut asupra Casei lui Dumnezeu când ei au părăsit terenul Casei lui Dumnezeu și s-au mulțumit doar cu faptul de a fi mântuiți.

Aceasta este o alegorie. Ea ne învață ceea ce trebuie să știm, deoarece noi am fost chemați să avem această relație cu Dumnezeu. Dacă Domnul te-a chemat la

restaurare, modul prin care poți să rămâi în harul lui Dumnezeu este ca, în ascultare, să rămâi pe terenul unde te-a chemat El. Nu te retrage, nu da înapoi spre ceva ce ți se pare mai ușor. Eu socotesc că perioada de timp cât chivotul a fost în afara cortului, este în jur de 66 de ani. Acesta este și numărul cărților din Biblie. Nu se știe exact numărul lor, dar cam atâția sunt. Și de fiecare dată când era ziua ispășirii, marele preot se ducea în Sfânta Sfintelor și n-avea nimic de făcut acolo. Nu avea pe ce să stropească cu sânge. Căci era un cort gol. Pe dinafară, totul arăta ca și cum lucrurile erau în regulă. Se aduceau jertfe, lucrurile erau acolo: lampadarul de aur, masa cu pâinile pentru pus înaintea, tămâia pe altarul de aur, dar chivotul nu era. Și în toți acești ani, israeliții mergeau acolo, fiind doar niște oameni religioși.

Să vă spun care au fost ultimele două opriri ale cortului. După ce s-au dus înapoi la Silo, probabil după ce Saul a devenit împărat, chivotul s-a mutat la Nob. Acolo s-a dus și David când a fugit de Saul. Nu avea sabie, nu avea ce să mănânce. S-a dus la preotul care era acolo și i-a spus: „Sunt trimis de împărat. Dă-mi ceva să mănânc căci mi-e foame.” I s-a spus: „Ce avem aici este doar pâinea de pe masă. Poți să mănânci dacă ești curat.” Și a spus: „Suntem curați.” Astfel, au mâncat acele pâini care erau pentru punerea înaintea. Apoi l-a întreat: „N-ai și o armă aici? Am uitat să-mi iau arma.” I-a spus: „În spatele altarului se află sabia lui Goliat.” David a spus: „Dă-mi-o, căci nu-i alta ca ea.” Deci, cortul era acolo la Nob. Chiar și Domnul Isus spune: „Nu știți ce a făcut David când a mers la Nob, cum a intrat în Casa lui Dumnezeu și a mâncat pâinile pentru punerea înaintea?” Când Saul a auzit că l-au ajutat pe David, s-a înfuriat. A dat poruncă oamenilor săi: „Ucideți-i pe preoți!” Nimeni nu a vrut să se atingă de preoți, căci le era teamă. Dar păstorul lui Saul, Doeg Edomitul, a spus: „Voi face eu asta.” Și astfel, a ucis 85 de oameni care purtau efordul. Nob înseamnă *înălțime foarte mare*. Este ceva în omul natural care pare un lucru plăcut atunci când el se înalță. În Biblie, locurile acestea sunt numite înălțimi.

Ultima înălțime unde vedem cortul este marea înălțime de la Gabaon. Toți din Israel continuau să meargă acolo la cort, care era un cort gol. Când David a ajuns la tron, a spus: „Trebuie să aducem înapoi chivotul. Nu l-am căutat în zilele de la început.” Unde era el? Filistenii l-au avut șapte luni, și după ce au fost blestemați, au apărut tot felul de bube pe ei, zeul lor a căzut la pământ și s-a făcut bucăți, atunci l-au trimis înapoi în Israel. Când a ajuns în Israel, a ajuns într-un loc numit Chiriatiarim, în casa unui om numit Abinadab. Acela locuia într-o casă pe un deal. Avea un fiu numit Eleazar, pe care l-a sfințit ca să aibă el grijă de chivot. Și acolo a stat chivotul douăzeci de ani. Douăzeci de ani în casa unui om umil din Chiriatiarim. Marele cort se afla pe înălțimea de la Gabaon. Care

credeți că a fost locul cel mai valoros? Cortul gol care fusese făcut pentru chivot și care se afla pe o înălțime, sau acea mică casă de pe un deal din Chiriati-learim? Ceea ce vorbește despre realitatea Domnului Isus, aceea avea importanță. Câteodată, când vă gândiți la străngerile voastre, câțiva oameni, vă întrebați: „Dar ce suntem noi, câteva oi? În schimb, auzim în jurul nostru despre mari lucruri religioase, de ceva ce pare a fi într-adevăr ceva mare.” Dar ce credeți că este mai prețios în ochii Domnului? Prezența Domnului Isus într-un loc unde El este recunoscut și este acceptat drept Cap, unde poporul Său trăiește în dragoste, se ține de unitatea Duhului lui Dumnezeu și formează un locaș al lui Dumnezeu în Duhul, sau vreo lucrare mare a omului, care nu este decât paie, fân și trestie? Vă spun că această lucrare de restabilire este mică, dar este prețioasă. Și noi am fost chemați la această lucrare. O, să învățăm și noi de la israeliți, să nu ne deplasăm de pe acest teren. Pare așa de dificil. Dar la sfârșit, când vom sta înaintea Domnului, vom vedea ce anume a meritat.

David a avut pe inimă dorința de a aduce chivotul. S-a dus deci la casa lui Abinadab și a luat chivotul. Dar n-au știut cum să-l manevreze și l-au transportat într-un mod greșit. După ce a murit un om, s-au speriat și atunci l-au dat unui om numit Obed-Edom, din Gat. Este interesant. Obed înseamnă *slujitor*. El era din Gat, o cetate a filistenilor. Nu este clar, dar se poate ca acest om să fi fost un filistean care a părăsit țara acelor necurați și s-a așezat în Israel. Chivotul a rămas acolo trei luni și Domnul a binecuvântat casa lui Obed-Edom. David a cercetat în Scriptură să vadă cum se transportă chivotul, și apoi au venit și au adus chivotul. Dar o mare taină a avut loc. Dacă nu ați ști istorioara, ați spune că l-au luat și l-au pus în cortul lui Moise, în Sfânta Sfintelor. Dar nu așa a făcut David. El l-a dus pe muntele Sionului din Ierusalim. Și a făcut acolo, pentru el, un alt cort, numit cortul lui David. A pus acolo un alt altar și în anii care au urmat până s-a zidit Templul, probabil cam 44 de ani, au existat două corturi. Cortul lui Moise – gol – și cortul lui David, unde se afla ceea ce vorbește de Domnul Isus. Unde credeți că se duceau toți din Israel când voiau să aducă jertfe Domnului? Aproape toți se duceau la cortul lui Moise din Gabaon. Chiar și Solomon, când a ajuns împărat, și-a luat toată suita și s-a dus la Gabaon. Și acolo a adus o mie de jertfe pe altar. În noaptea aceea, când s-a culcat, Domnul i S-a arătat într-un vis. Și Domnul l-a întrebat: „Ce vrei să-ți dau? Cere-Mi și-ți voi da.” El a spus: „Doamne, vreau să am o inimă care aude, înțelepciune și pricepere.” Domnul i-a zis: „Pentru că așa ceva ai cerut, îți voi da în plus multe altele.” Scriptura spune că el s-a trezit dimineața și a văzut că fusese un vis. S-a dus la Ierusalim, a stat înaintea chivotului și a adus acolo jertfe. Apoi a dat un ospăț pentru prietenii săi. Înainte de a fi avut înțelepciune, s-a dus și el la Gabaon ca toți ceilalți. După ce a avut acea viziune

de la Domnul, *a văzut*. A abandonat locul acela și s-a dus la cortul lui David. Apoi, Solomon a zidit Templul din Ierusalim.

Vă aduceți aminte că am spus mai înainte că atunci când Domnul restabilește ceva, nu merge înapoi la primul loc, ci merge mult mai departe. Înainte, când chivotul și cortul s-au aflat în Betel, la Casa lui Dumnezeu, acesta a fost un lucru bun, cortul se afla pe terenul potrivit. Dar, când Domnul a restabilit lucrurile, El nu a dus chivotul înapoi la Betel, ci la Ierusalim, loc care nu fusese descoperit poporului Său până atunci. Muntele Sionului. Tot în Psalmul 78, psalmul lui Asaf, versetele 67 și 68: „Însă a lepădat cortul lui Iosif și n-a ales seminția lui Efraim; ci a ales seminția lui Iuda și muntele Sionului, pe care-l iubește.” Domnul restabilise mai mult decât fusese înainte. A refăcut mai mult decât avusese înainte.

Fraților, Domnul vrea să facă o lucrare minunată de restabilire până când va veni El. Eu cred că Domnul nu vrea să readucă lucrurile înapoi la slava care a fost în primele secole, ci cred că vrea să treacă dincolo de aceasta. Dar când citim Noul Testament, ne întrebăm: „Dar cum putem ajunge acolo? Noi avem mult mai puțin decât ce au avut ei.” Dar lucrurile stau ca și în cazul rămășiței ce s-a întors din Babilon. Aceia, când au văzut noul Templu, au plâns. Erau cei care văzuseră Templul cel vechi și slava lui. Domnul le-a spus: „Templul acesta pare a fi nimic în comparație cu celălalt, dar slava Templului acestuia va fi mai mare decât slava Templului lui Solomon.”

Să rămânem pe terenul Casei lui Dumnezeu. Să păstrăm lucrurile prețioase pe care Domnul ni le-a descoperit. Să stăm cu inimile noastre înaintea Domnului astfel încât El să poată să ne descopere din ce în ce mai multe lucruri. Să nu dăm înapoi, să nu zicem: „Am mers acum suficient de mult, să ne așezăm într-un loc confortabil.” Harul Domnului este suficient pentru a ne purta până la sfârșitul cursei, pentru a termina lupta cea bună și plinătatea restabilirii să se încheie în noi.

Acum vreau ca să închei cu un gând plin de îmbărbătare. Când rămășița s-a întors din Babilon, întâlnim pe tot parcursul Scripturii acest proces al restabilirii. Pentru mine, cele două mari mișcări ale restabilirii sunt acestea: una este cea despre care am vorbit, cu chivotul, și cealaltă cu rămășița care s-a întors din Babilon. Când rămășița s-a întors din Babilon, lucrurile erau aproape identice cu cele din perioada chivotului. Totul începe cu o mare declarație a împăratului Cir care statornicește lucrurile pentru totdeauna. „Dumnezeul cel mare al cerului mi-a dat toată împărăția pământului și mi-a poruncit ca să zidesc o Casă pentru Numele Lui în Ierusalim. Toți care aveți pe inimă să lucrați la aceasta, duceți-vă înapoi și lucrați. Odată pentru totdeauna.” Astfel, oamenii s-au dus înapoi. Această fază corespunde cu Ghilgalul. Citim apoi că toți oamenii locuiau în țară în cetățile

lor, locuiau în pace în țara în care se întorseseră. Aceasta corespunde cu Silo. Apoi, s-au adunat împreună ca un singur om la Ierusalim, și au fost îngroziți din cauza oamenilor din țară. Astfel că, înainte ca să facă orice altceva, au ridicat un altar. Aceasta simbolizează lucrarea mai avansată a crucii. Corespunde Sihemului. Apoi au pus temelia Templului. Erau pe terenul Casei lui Dumnezeu și aceasta corespunde Betelului. Dar apoi și-au spus: „O, este prea dificil! Nu credem că a sosit vremea pentru zidirea Casei Domnului”. Și astfel, s-au dus înapoi la pasul 2, să locuiască în casele lor în pace. În esență, s-au dus înapoi în Silo. Dar Dumnezeu care este plin de milă i-a chemat pe Hagai și pe Zaharia să vorbească poporului. Și, prin cuvântul Domnului, inimile lor au fost mișcate și s-au reîntors pentru rezidirea Casei.

Domnul este plin de milă față de noi. Este plin de har. Dacă noi ne îndreptăm inimile ca să cunoaștem dorința Lui și voia Lui și spunem: „Doamne, este greu. Avem în noi această tendință de a lăsa lucrurile mai moale, de a ne mulțumi cu ceva ce satisface omul natural, o viață care nu este consacrată uceniciei. Să îmi plac și mie însumi puțin.” Domnul este plin de har ca să ne treacă peste asemenea ispite și să ne dea putere să rămânem în credință.

2

Vrem să deschidem din nou la Psalmul 80, psalmul lui Asaf. Am să citesc din nou întregul psalm.

„Ia aminte, Păstorul lui Israel, Tu, care povățuiești pe Iosif ca pe o turmă! Arată-Te în strălucirea Ta, Tu, care șezi pe heruvimi! Trezește-Ți puterea, înaintea lui Efraim, Beniamin și Manase, și vino în ajutorul nostru! Ridică-ne, Dumnezeule, fă să strălucească Fața Ta, și vom fi scăpați! Doamne, Dumnezeul oștirilor, până când Te vei mânia, cu toată rugăciunea poporului Tău? Îi hrănești cu o pâine de lacrimi, și-i adăpi cu lacrimi din plin. Ne faci să fim mărul de ceartă al vecinilor noștri, și vrăjmașii noștri râd de noi între ei. Ridică-ne, Dumnezeul oștirilor! Fă să strălucească Fața Ta, și vom fi scăpați! Tu ai adus o vie din Egipt, ai izgonit neamuri, și ai sădit-o. Ai făcut loc înaintea ei: și ea a dat rădăcini și a umplut țara. Munții erau acoperiți de umbra ei, și ramurile ei erau ca niște cedri ai lui Dumnezeu. Își întindea mlădițele până la mare, și lăstarii până la Râu. Pentru ce i-ai rupt gardul acum, de-o jefuiesc toți trecătorii? O rămă mistrețul din pădure, și o mănâncă fiarele câmpului. Dumnezeul oștirilor, întoarce-Te iarăși! Privește din cer, și vezi! Cercetează via aceasta! Ocrotește ce a sădit dreapta Ta, și pe fiul, pe care Ți l-ai ales!... Ea este arsă de foc, este tăiată! De muștrarea Feței Tale, ei pier! Mâna Ta să fie peste omul dreptei Tale, peste fiul omului, pe care Ți l-ai ales! Și atunci nu ne vom mai depărta de Tine. Înviorează-ne iarăși, și vom chema Numele Tău. Doamne, Dumnezeul oștirilor, ridică-ne iarăși! Fă să strălucească Fața Ta, și vom fi scăpați!”

Am remarcat o progresie în rugăciunea lui Asaf pentru restabilire. În versetul 3: „Ridică-ne (sau restabilește-ne), Dumnezeule”. În versetul 7: „Restabilește-ne, Dumnezeul oștirilor”, iar în versetul 19: „Doamne, Dumnezeul oștirilor, restabilește-ne”. El știe că totul depinde de Domnul care restabilește. Nu există restabilire dacă nu Dumnezeu o face. Atunci când Dumnezeu restabilește ceva, noi putem să intrăm din nou în posesia lucrului respectiv. Este asemenea relației dintre un doctor și un pacient. Doctorul redă sănătatea pacientului, iar pacientul se face sănătos. Deci, noi suntem în întregime la mila Domnului. Dar, aleluia! El este plin de milă.

Să citim din Psalmul 50:1-7, un alt psalm al lui Asaf.

„Dumnezeu, da, Dumnezeu, Domnul, vorbește, și cheamă pământul, dela răsăritul soarelui până la asfințitul lui. Din Sion, care este întruparea frumuseții

desăvârșite, de acolo strălucește Dumnezeu. Dumnezeu nostru vine și nu tace. Înaintea Lui merge un foc mistuitor, și împrejurul Lui o furtună puternică. El strigă spre ceruri sus, și spre pământ, ca să judece pe poporul Său: „Strângeți-Mi pe credincioșii Mei, care au făcut legământ cu Mine prin jertfă!” -Atunci cerurile vor vesti dreptatea Lui, căci Dumnezeu este cel ce judecă. - Ascultă, poporul Meu, și voi vorbi; ascultă, Israele, și te voi înștiința. Eu sînt Dumnezeu, Dumnezeul tău.”

În versetul 5 spune: „Strângeți-mi pe credincioșii Mei, care au făcut legământ cu Mine prin jertfă!” Este minunat ca în această dimineață să ne aflăm într-o cameră plină cu credincioși, cu cei care au făcut un legământ cu Dumnezeul nostru prin jertfă. Prin jertfa Fiului Său, Domnul nostru Isus. Domnul are dorința ca poporul Lui să se adune.

În această dimineață voi vorbi despre restabilirea poporului lui Dumnezeu. Vom citi și din Faptele apostolilor, capitolul 15. E vorba de acel sfat care s-a ținut la Ierusalim cu bătrânii de-acolo, unde Pavel și Barnaba s-au dus ca să facă o dare de seamă. Știți că a ieșit o vorbă printre creștinii iudei, cum că cei dintre Neamuri care deveneau creștini trebuiau și ei să devină iudei. Adică să fie tăiați împrejur, să țină Legea lui Moise. Și numai după aceea puteau deveni creștini. Dar Pavel și Barnaba s-au opus cu tărie acestui lucru, spunând că numai prin harul lui Dumnezeu se poate ajunge la mântuire. Nu Cristos și încă ceva, ci numai Cristos. Iată-i deci, înaintea tuturor acelor oameni importanți din Ierusalim. Și într-un sens, soarta noastră, a celor din secolul XXI, atârna atunci de cele ce s-au petrecut în acele zile. Ce s-ar fi întâmplat dacă ei ar fi luat o altă hotărâre? Oare ar fi trebuit să avem cu toții un fel de perciuni ciudați, ceva pe cap, să arătăm cu toții ca niște iudei? Desigur că nu a existat nicio șansă ca așa ceva să se întâmple, deoarece cea strângere nu a depins de înțelepciunea omului, ci de harul lui Dumnezeu. Domnul este plin de har și El face ca toate lucrurile să lucreze împreună, potrivit plăcerii Lui. Deci, nu a fost niciun pericol pentru noi atunci când s-a ținut cea strângere, deoarece Domnul stăpânea.

La sfârșitul acelei strângeri, Iacov, fratele Domnului, a rezumat totul în felul următor: A citat din prorocul Amos, versetele 16, 17 și 18: „După aceea, Mă voi întoarce, și voi ridica din nou cortul lui David din prăbușirea lui, îi voi zidi dărâmurile, și-l voi înălța din nou: pentru ca rămășița de oameni să caute pe Domnul, ca și toate Neamurile peste care este chemat Numele Meu, zice Domnul, care face aceste lucruri, și căruia Îi sînt cunoscute din veșnicie.” Iacov a anticipat cortul lui David și lucrurile noi pe care Dumnezeu urma să le facă. Dumnezeu aducea la mântuire Neamurile, prin Fiul Său. Timp de 2000 de ani, de la Avraam

la Isus, acesta fusese un gând total nou. Dar atunci, Dumnezeu a făcut ceva minunat și nou, ceva ce era în concordanță cu planul Său inițial. Anume: să aibă o moștenire pentru Sine din orice seminție, orice limbă, orice neam. Planul lui Dumnezeu a fost abătut puțin de vrăjmaș, dar Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al refacerii, al restabilirii. Iar atunci când vrăjmașul pricinuieste pierdere, Domnul reface tot ce s-a pierdut, ba chiar mai mult. Astfel că produsul final este ceva și mai mare, ceva ce depășește ce era înainte. Întreaga Biblie se referă la acest lucru. Și toată istoria Bisericii mărturisește despre aceasta. Și iată-ne acum, la sfârșitul veacurilor. Domnul nu și-a schimbat planul. El merge înainte pentru a termina acest proces de restabilire, de refacere. Și la sfârșitul veacurilor, acea cetate va coborî din cer, de la Dumnezeu. Și ea va avea slava lui Dumnezeu. Slavă Domnului! Noi, cei de acum, suntem parte din această lucrare de restabilire, prin harul lui Dumnezeu.

Ieri am vorbit despre refacerea planului lui Dumnezeu. Astăzi vom vorbi despre restabilirea poporului lui Dumnezeu. În realitate e vorba de același lucru, deoarece planul lui Dumnezeu este legat de poporul Său, este legat de Fiul Său Isus Cristos și de toți cei care Îi aparțin Lui. De fapt, nu vorbim despre alt subiect, ci doar îl privim dintr-o altă perspectivă. Iacov pomenește de această lucrare de restabilire a lui Dumnezeu pornind de la cortul lui David. Cortul lui Moise căzuse. Cortul lui Moise fusese lucrarea principală a lui Dumnezeu pentru o vreme. Dar, datorită slăbiciunii omului și lucrării vrăjmașului, Domnul a mers într-o direcție, în timp ce cortul lui Moise a mers în altă direcție. Au ieșit de pe terenul Casei lui Dumnezeu, au mers înapoi. A urmat judecata lui Dumnezeu și după aceea, Dumnezeu a început să restabilească ceea ce se pierduse. La sfârșit, chivotul era pe muntele Sionului, în cortul lui David, în timp ce cortul lui Moise era pe o înălțime din Gabaon. Acesta este un lucru interesant, căci trebuie să ai ochi să vezi care este lucrul cel mai important. Când Domnul restabilește, întotdeauna lucrează printr-o rămășiță. Avem tot poporul lui Dumnezeu, dar când Domnul vrea să facă o lucrare de restabilire, pentru aceasta cheamă o rămășiță. Și tot ce poate să restabilească prin acea rămășiță, cu aceasta binecuvântează întreg poporul lui Dumnezeu. Și eu cred, frați și surori că, prin harul Domnului, și noi suntem parte din acea rămășiță. Nu e vorba doar de o trezire, nu doar de-o reformare a ceva, ci suntem parte din lucrarea de restabilire a lui Dumnezeu.

Eu cred că cei mai mulți dintre noi - și spun asta în ceea ce mă privește și pe mine - cei mai mulți dintre noi avem un complex de inferioritate. „Nu se poate să fie așa. Cum să vrea Domnul ca unul ca mine să facă parte dintr-o așa mare lucrare?” Dar Domnul face tot felul de alegeri interesante. De exemplu, l-a ales pe Pavel. Ca să nu produc confuzie în mintea voastră, să vă spun doar un lucru.

Modul în care Domnul restabilește poporul Său este prin har. La asta mă refer. Dacă cumva v-am încurcat puțin, să rețineți aceasta. Dar gândiți-vă la alegerea apostolului Pavel. Știți că de obicei, modul în care Dumnezeu face lucrurile este complet diferit de modul în care noi le facem. Avem o mare cruciadă, poate îl chemăm să vorbească pe Billy Graham, zece mii de oameni sunt mântuiți. Îi urmărim pe cei zece mii. În primele 3 luni, cinci mii dintre ei cad. Acum îi urmărim pe cei cinci mii care au rămas. Dintre aceștia, patru mii rămân cam cum sunt, mia cealaltă arată a fi promițătoare. Așa că ne îndreptăm atenția asupra lor. Două sute dintre ei se hotărăsc să meargă la Seminar. Deci ne îndreptăm atenția asupra acelor. O sută dintre aceia și termină Seminarul. Deci acum ne îndreptăm foarte mult atenția asupra lor. Dintre aceia, 25 devin niște predicatori foarte buni și bisericile pe care le păstoresc ei cresc foarte mult. Dar două dintre ele cresc și mai mult. Deci ne îndreptăm atenția asupra acelor doi oameni. La sfârșitul acelui an, biserica unuia ajunge la 25.000 iar a celuilalt la 15.000. Fratelui care are turma de 25.000, îi spunem: „Tu ești Pavel, tu vei fi apostolul Neamurilor.” Așa procedează omul, așa ne alegem noi președintele țării, așa vi-l alegeți și voi. Dar nu acesta este modul în care Dumnezeu face lucrurile. Știți cum procedează Dumnezeu? Pe când Pavel era încă în pântecul mamei lui, înainte de a fi făcut ceva, Dumnezeu l-a pus deoparte să fie apostolul Neamurilor. Și iată-l crescând. A cunoscut acea chemare în viața lui. Fusesse pus deoparte pentru asta. La o vârstă tânără devine un fariseu foarte bun. „Doamne, dar ce faci? Lași ca omul ales de Tine să devină un fariseu?”

Domnul a avut multe lucruri de spus la adresa fariseilor și niciunul dintre acelea nu a fost în favoarea lor. Pavel nu era doar în mică măsură fariseu, era fariseu dintre farisei, de departe îi întrecea pe toți ceilalți farisei. Dacă ceilalți farisei curățau partea de dinafară a blidului, dar pe dinăuntru erau plini de tot felul de lucruri necurate, el putea face lucrul acesta de două ori mai bine decât ei. Dacă, pe dinafară, ei arătau ca niște morminte văruite, în schimb pe dinăuntru erau plini de oase de morți, el de două ori era și mai și. Când Biserica prospera, iar fariseii erau împotriva ei, el a devenit principalul prigonitor al Bisericii. S-a hotărât să oprească lucrarea lui Dumnezeu. Și asta nu doar aruncând câteva pietre, ci mergând din casă în casă, arestând bărbați și femei care credeau în Isus, aducându-i apoi înaintea Curții de judecată, aducând acuzații împotriva lor și dându-și propriul vot pentru ca ei să fie condamnați la moarte. Nu era suficient că îi prigonea pe creștini în Israel. A auzit că unii dintre credincioșii iudei s-au dus la Damasc. Astfel că a primit niște scrisori de acreditare ca să meargă și să facă și acolo același lucru, „sufărând prăpăd și amenințare împotriva fraților”, spune Biblia. „Doamne, chiar este acesta modul în care cineva devine un apostol al Neamurilor?”

Planul lui Dumnezeu nu s-a schimbat. La vremea potrivită, El a găsit cu cale să Îl descopere pe Fiul Său în Pavel. Pavel a fost născut din nou. Numele lui era înainte Saul. A căzut la pământ pe drumul Damascului, și Isus i-a spus: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?” În acea zi, el a văzut ceva. El L-a văzut pe Cristos, a auzit vocea Lui și a văzut omul cel nou. Cristos: Capul Trupului, iar toți cei care Îi aparțineau lui Isus formau Trupul Lui. Și a văzut că a persecuta Trupul însemna a persecuta Capul. A mai văzut că Isus era într-adevăr Cine spunea că este, Domnul cel înviat, Mesia cel promis, Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu Fiul. Și el a devenit posesiunea Domnului.

Privim la aceasta ca și cum ar fi o situație mai aparte. Acesta a fost modul în care Pavel a fost mântuit, dar cum au stat lucrurile cu Ioan și cu Andrei? Ei aleseră să fie ucenici ai lui Ioan Botezătorul. Și când l-au auzit pe Ioan zicând: „Iată Mielul lui Dumnezeu”, ei au hotărât să meargă și să vorbească cu Domnul. L-au întrebat: „Unde stai?” Deci, se poate că Pavel a fost ales de Domnul, dar Ioan și Andrei, ei L-au ales pe Domnul. Andrei a mers apoi și l-a chemat pe Petru și Petru a ales să meargă și el cu Domnul. Dar, dacă avem ochi ca să vedem pe tărâm spiritual, atunci vom vedea că acești oameni au fost dați de Tatăl, Fiului. Nu ei L-au ales pe Domnul, ci Domnul i-a ales pe ei. Și vedem că acesta este adevărul în toată istoria creației. Aceasta încurcă mintea oamenilor. Acest har al lui Dumnezeu. Alegerea lui Dumnezeu.

Aș vrea să discut acum despre un om. Am citit cuvintele lui la aceste străngeri. Numele lui este Asaf. Știți despre Asaf, el a scris câțiva psalmi. Sunt 150 de psalmi și ei sunt împărțiți în 5 cărți. David a scris 73 de psalmi, unii cred că și Psalmul 10 a fost scris de David, dar nu se specifică acest lucru în Biblie. Deci, știm că el a scris cel puțin 73. 50 dintre psalmi nu au autorul specificat. După David, persoana care a scris cei mai mulți psalmi, urmează Asaf. El a scris 12 psalmi. A scris Psalmul 50 și apoi de la 73 la 83. După Asaf urmează fiii lui Core. Solomon a scris 2 psalmi, Moise a scris unul, Heman a scris și el unul. Etan a scris unul.

Cine a fost acest om, Asaf? De fapt, acești trei oameni: Asaf, Heman și Etan au fost Leviți. Și fiecare era urmaș al unul fiu al lui Levi: Gherșon, Chehat și Merari. Acești bărbați fuseseră conducători în închinare în Israel. Ei fuseseră aleși de frații lor. Deci, nu a fost ceva ce ei și-au însușit, ci au fost aleși pentru asta. Când David a adus chivotul în cortul lui David, s-a petrecut un lucru interesant. Să citim de la 1 Cronici 16, versetul 1: „După ce au adus chivotul lui Dumnezeu, l-au pus în mijlocul cortului pe care-l întinsese David pentru el, și au adus înaintea lui Dumnezeu arderi de tot și jertfe de mulțumiri”, versetele 4, 5: „A dat Leviților sarcina să facă slujba înaintea chivotului Domnului, să cheme,

să laude și să slăvească pe Domnul, Dumnezeuul lui Israel. Aceștia erau: Asaf, căpetenia; Zaharia, al doilea după el, Ieiel, Șemiramot, Iehiel, Matitia, Eliab, Benaia, Obed-Edom și Ieiel. Ei aveau instrumente de muzică, alăute și harfe, și Asaf suna din țimbale.” Versetul 7: „În ziua aceea, David a însărcinat pentru întâia dată pe Asaf și frații săi să vestească laudele Domnului.” Versetul 37: „David a lăsat acolo, înaintea chivotului legământului Domnului pe Asaf și frații lui, ca să slujească necurmat înaintea chivotului, împlinindu-și datoria zi de zi.” Versetul 39: „A pus pe preotul Țadoc și pe preoți, frații săi, înaintea locașului Domnului, pe înălțimea din Gabaon...” și versetul 41: „Cu ei erau Heman și Iedutun, și ceilalți care fuseseră aleși și numiți pe nume ca să laude pe Domnul, căci îndurarea Lui ține în veac.” Este un lucru uimitor acesta. Chivotul a fost adus în cortul lui David, și David face o alegere: „Asaf, tu și încă câțiva, veți rămâne aici. Țadoc – este binecunoscut în istoria lui Israel – „voi veți merge și veți oficia slujbe în cortul lui Moise. Heman și Iedutun” – undeva, pe parcursul relatării, Etan devine Iedutun, e posibil să fie aceeași persoană, numele fiindu-i redat altfel, sau poate fi vorba de altcineva căruia i-a luat locul și acela a murit – deci, „Heman și Iedutun, voi veți conduce lauda în cortul lui Moise.” Nu este un lucru interesant acesta? În acea zi s-a făcut o alegere, nu alegerea fraților, și câțiva au petrecut următorii patruzeci de ani înaintea chivotului, în timp ce mulți au petrecut următorii patruzeci de ani la cortul acela gol. Și totul a pornit de la alegerea făcută de cineva. Rezultatul a fost că Asaf a scris doisprezece psalmi, Heman a scris unul, Iedutun unul.

Dacă citim psalmii lui Asaf, vedem că ei ne vorbesc despre restabilire. „Domnul iubește porțile Sionului mai mult decât toate locașurile lui Israel.” Psalmii lui sunt atât de bogați. Cartea a treia a Psalmilor conține aproape în întregime psalmii scriși de Asaf. Cartea a treia conține 17 psalmi. Dintre aceia, Asaf a scris 11, Heman a scris 1, Iedutun 1, David 1 și fiii lui Core 3. Ce slujire bogată a avut Asaf! De ce a fost el binecuvântat mai mult decât ceilalți doi frați ai lui? Aceasta a fost pur și simplu alegerea lui Dumnezeu. Eu nu cred că Dumnezeu S-a uitat la Asaf și a spus: Acesta este un om de calitate. Domnul a spus: „Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât”. El iubește pe cine iubește, El numește pe cine numește. Probabil că în timpul vieții și slujirii lor, Heman și Iedutun au fost foarte bucuroși că se aflau în acel loc unde era înălțimea aceea. Probabil că pe parcursul celor patruzeci de ani, ei au fost mai renumiți decât Asaf. Deoarece toată lumea se ducea la cortul lui Moise, oamenii nu aveau ochi să vadă cortul lui David. „Acela este un lucru pe care David l-a făcut. Nu știm de ce l-a făcut, dar știm în schimb ce este cu cortul lui Moise. Să mergem acolo. Acolo este marele preot. Și este pe acea înălțime din Gabaon.” Ierusalimul era

un loc de curând înființat, David cucerise cetatea ca să devină a lui Israel doar atunci când a devenit împărat. Noi ne gândim că Ierusalimul a fost capitala Israelului dintotdeauna, dar nu așa a fost. Ce era muntele Sion? „Știm despre cortul lui Moise, acolo este marele preot, cel care se trage din Aron.” Deci, pe parcursul vieții și slujirii lor, eu sunt sigur că Asaf a fost o persoană destul de necunoscută. Cineva care era dat la o parte din cale, ceva ascuns și ne semnificativ, în timp ce ceilalți frați ai lui erau implicați în ceva mare și bine cunoscut. Nu este așa întreaga lucrare de refacere a lui Dumnezeu? Dacă ați fi trăit prin secolul XV, v-ați fi gândit că planul lui Dumnezeu era legat de Roma? Sau v-ați fi gândit că era legat de mișcarea waldensienilor? Acei waldensieni păreau a fi nimic. Însă aceasta este așa din cauză că noi nu putem să vedem inima.

Înainte de a merge mai departe, vreau să citesc câteva versete legate de alegere. Se pare că poporul Domnului întâmpină o dificultate la nivel de înțelegere când vine vorba de acest lucru. Deoarece, din experiența noastră, știm că noi am auzit Evanghelia și am hotărât să-i răspundem. Unora dintre noi le-au trebuit luni de zile ca să cedeze în fața Evangheliei, luni de lupte. Dar nu putem ca întotdeauna să judecăm lucrurile după propria noastră experiență. Ci, să judecăm totul după Cuvântul lui Dumnezeu.

Ioan 6 – Domnul Isus spune: *„Tot ce Îmi dă Tatăl va veni la Mine. Nimeni nu poate veni la Mine dacă nu îl atrage Tatăl. Nimeni nu poate să vină dacă nu i-a fost dat de Tatăl. Nu v-am ales Eu pe voi cei doisprezece?”*

Ioan 15 – *„Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi. Eu v-am ales din lume.”*

Ioan 13 – *„Eu îi cunosc pe cei pe care i-am ales.”*

Ioan 10 – *„Eu îi cunosc pe ai Mei și ai Mei Mă cunosc pe Mine. Tatăl Mi i-a dat.”*

Ioan 17 – Domnul Se adresează Tatălui. El vorbește Tatălui despre aceia pe care Tatăl I i-a dat din această lume. Tatăl I-a dat autoritate Fiului peste toată omenirea, pentru ca tuturor acelor pe care Tatăl I i-a dat, El să le poată da viață veșnică. Domnul i-a spus lui Anania, în Fapte cap. 9: *„Du-te la Pavel, căci el este un vas ales al Meu.”* Fapte cap. 13 – s-a petrecut în Galatia, după ce Pavel vestise Evanghelia, *„Și toți câți au fost rânduiți ca să capete viața veșnică, au crezut”*.

Fapte cap. 10 – *„martori aleși mai dinainte de Dumnezeu ... după ce El a înviat.”* Vă gândiți: „O, ar fi fost bine să fiu acolo.” Nu ți-a fost dat de Domnul. Vă aduceți aminte când Domnul S-a arătat prima dată după înviere și Toma nu era prezent, aceea a fost alegerea Domnului. Următoarea săptămână, când Domnul a fost din nou între ei, și era și Toma prezent, și aceea a fost alegerea Domnului.

Cred că dacă nu așa s-ar fi întâmplat lucrurile, Toma nu ar fi ajuns să facă acea mărturisire minunată, când Domnul i-a spus: „*Pune-ți degetele aici, pune-ți mâna aici și nu fi necredincios, ci credincios*”. Atunci Toma a zis: „*Domnul meu și Dumnezeul meu!*” Prima dată în Noul Testament când omul a văzut cu adevărat că Isus nu a fost doar trimis de Dumnezeu, ci că El era Dumnezeu.

În Fapte 22, Anania i-a vorbit lui Pavel: „*Dumnezeu te-a rânduit să cunoști voia Lui, să-L vezi pe Cel drept, și să auzi un cuvânt din gura Lui.*” „Voi cerceta în Scriptură ca să văd care este voia lui Dumnezeu.” Fie ca Domnul să te conducă în această cercetare a Scripturii, și cercetând Scriptura, El să îți descopere care este voia Lui. Pentru că dacă El nu îți-o descoperă, atunci n-o vei găsi. Vei arde pe rug alți creștini bazându-te pe versete din Scriptură. Acest lucru s-a întâmplat în repetate rânduri în istoria Bisericii, dacă Domnul nu deschide ochii cuiva ca să vadă adevărul. Pavel îi scrie lui Timotei în 1 Tim. 4: „*Eu am fost rânduit...*”. În 1 Cor. 12, Dumnezeu a rânduit în Biserică așa cum a găsit El cu cale. Vrei să ai în Biserică o anumită poziție sau un anumit dar? Lasă-te în seama îndurării lui Dumnezeu. Nimeni nu poate să primească nimic dacă nu i-a fost dat. Și nimeni nu poate fi împiedicat de nimeni să ajungă să aibă ceva din Cristos. Unii se gândesc: „O, eu aș fi cu mult înaintat pe cale dacă n-aș fi tras înapoi de frații aceștia din jurul meu.” Iubește-i pe sfinți, iubește-L pe Domnul, fii un slujitor al tuturor. Tu ești cel care te poți împiedica ca să ajungi la ceea ce Domnul are pentru tine. Pentru că harul lui Dumnezeu este obiectiv, dar este și subiectiv. Da, Domnul alege, El numește, El atrage, El dă har, dar vedem în Apocalipsa capitolul 17 pe cei care sunt cu Mielul. Versetul 14: Cei care sunt cu El sunt cei chemați, cei aleși și cei credincioși. O, dacă ar fi fost numai cei chemați și cei aleși! Am fi fost atunci scutiți de a face ceva. El m-a chemat, El m-a ales, El le face pe toate. Nu, ci spune: cei credincioși. Cei pe care Domnul îi cheamă și-i alege trebuie să-și însușească harul lui Dumnezeu pentru a deveni credincioși.

Vorbim acum despre restabilirea poporului lui Dumnezeu. Noi, prin harul Său, suntem poporul Lui. Dar vrem să mergem până la capăt cu El. Domnul ne-a făcut parte de harul Lui obiectiv, chemându-ne să alegem drumul. El a ales ca noi să fim mântuiți și ne-a ales ca să facem parte din rămășița Lui. Dar El ne dă și virtuți, har pe care noi trebuie să îl alegem și în care să umblăm.

Este acolo o ușă deschisă. Poate nu sunt în stare s-o deschid eu însumi. Poate că înainte era încuiată și eu n-am avut cheia. De asemenea, mi-a fost imposibil ca să trec prin ea. Dar Domnul, în harul Său, a descuiat ușa și a deschis-o înaintea mea. Aceasta spune El bisericii din Filadelfia, în Apocalipsa 3: „*Ți-am pus înaintea o ușă deschisă,*” dar nu spune apoi: „*Și Eu te voi trece prin ea*”. Prin credință umblă, pășește prin cea ușă deschisă. De unde primim această credință? Domnul

ne-a dat-o. Aceasta scrie Pavel galatenilor. „Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc prin credința Fiului lui Dumnezeu”. În unele traduceri scrie *credința în Fiul lui Dumnezeu*, dar traducerea corectă este *credința Fiului lui Dumnezeu*. Domnul ne-a dat credință. El ne-a deschis ochii, căci eram orbi. Am auzit Evanghelia, am auzit ceva despre un Om care a fost înviat din morți, și spunem: „Da, sună logic”. Nu, din noi înșine am spune: „E ridicol acest lucru!” Duhul Sfânt ne-a dat ceva în lăuntrul nostru și astfel am cunoscut că acel lucru este adevărat. Și am spus: „Da, cred.” Cu credința pe care El ne-o dă, credem. De multe ori oamenii se întrebă: „Cum pot să am mai multă credință?” Biblia nu vorbește niciodată despre a avea mai multă credință, ci vorbește despre a folosi credința pe care o ai. Domnul a spus: „Dacă ai avea credință numai cât un grăunte de muștar, ai putea muta munții.” Dar vrei să folosești credința pe care o ai? Domnul a pregătit pentru noi calea ca să putem fi credincioși. Să nu fim numai chemați, numai aleși, ci și credincioși. El ne-a dat credința.

Și cred că totul se rezumă la atitudinea inimii. Acest om care a recuperat chivotul - Dumnezeu l-a restabilit, iar David l-a recuperat, a construit apoi cortul lui David, pentru a pune acolo chivotul - este un om despre care s-a spus în repetate rânduri că este un om după inima lui Dumnezeu. Noi știm că David a avut greșelile lui, știm că a căzut în curvie. De asemenea, știm că a fost și ucigaș. Nici nu se poate să ajungi mai rău de-atâta. Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, în ciuda tuturor căderilor lui David, l-a dus biruitor până la capătul vieții. Credincios. Un om după inima lui Dumnezeu.

Să citim din Faptele apostolilor 13:22: „*Apoi l-a înlăturat și le-a ridicat împărat pe David, despre care a mărturisit astfel: „Am găsit pe David, fiul lui Iese, om după inima Mea, care va împlini toate voile Mele.”*” Cum a dobândit David această inimă? Oare mâncând hrană corespunzătoare? Cum a ajuns el să aibă o inimă după inima lui Dumnezeu? Și să facă toată voia Domnului, să fie credincios? Mai întâi cred că este nevoie să definesc cuvântul „inimă”. E definiția mea. Dacă nu vă place, nu e nicio problemă. Mergeți înaintea Domnului și sunt sigur că El vă va da o definiție mai bună. Dar iați ce înțeleg eu că este inima. Pentru că Biblia spune că trebuie să-L iubești pe Domnul Dumnezeu tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău. Sunt unul și același lucru? De ce nu spune numai una din ele, numai cu inima sau numai cu sufletul. De ce le menționează pe amândouă? Trebuie să existe o deosebire. Deci iați cum definesc eu inima. Atunci când ai crezut în Domnul Isus, Duhul Sfânt a venit în duhul tău omenesc. Omul este alcătuit din trei părți: trup, suflet – sufletul constă din minte, voință, sentimente, este personalitatea omului – și din duh. Când Dumnezeu l-a creat pe Adam, a suflat suflarea vieții în el și Adam a devenit un suflet viu. Deci, acesta

este persoana ta. Cine ești tu. Dar ai și un duh. Și când crezi în Domnul, duhul tău devine locașul Lui. Sângele Lui te curăță, te face sfânt, n-are importanță ce-ai făcut înainte, acum ai dreptatea lui Cristos. Și apoi El vine și locuiește în tine, El este prezent acolo. El dorește să aibă părtășie cu tine. David scrie în Psalmul 25: „La Tine, Doamne, îmi înalț sufletul.” Domnul te așteaptă. Și vrea ca sufletul meu să fie îndreptat spre El, ca să fie împreună cu El și în duh. Când sufletul meu este îndreptat spre Dumnezeu, înseamnă că nu e îndreptat spre carne. Deci El dorește acea părtășie. Și în acel loc unde sufletul meu și duhul meu se întrepătrund, acolo este inima. Nu este doar sufletul tău, nu e doar duhul tău, ci este acolo unde cele două se unesc. „...cu toată inima ta.” Iubește-L pe Domnul cu toată inima ta. Cât de mult dorește Domnul să locuim acolo, cu El, în Duhul, și să nu ne îndepărtăm. Dar se întâmplă că mă îndepărtez. Atunci intervine sângele lui Isus. Mă curățește. Duhul lui Dumnezeu mă atenționează. Și eu mă întorc din nou. De câte ori crezi că te poți întoarce într-o zi? De o mie de ori, două mii de ori? De câte ori remarci că nu ești în părtășie cu Isus în duhul tău. Întoarce-te din nou. Totul revine la inimă. Eu vreau să am o inimă ca cea a lui David. M-am gândit la patru descrieri ale inimii pe care le doresc pentru mine și le doresc și pentru voi. Cred că Domnul dorește ca toți să le avem.

Primul lucru este acela de a avea o **inimă care vede**. Cum poți să ai o inimă care vede? Nu ați remarcat că unii oameni văd mai mult decât alții? Știți că Scriptura spune: „Păzește-ți inima.” Nu putem fi superficiali când e vorba de inima noastră. Aici intervine problema harului subiectiv, și anume: să fim credincioși. Domnul ne-a dat har ca să putem avea grijă așa cum se cuvine de inima noastră. Deci, cum poate cineva să aibă o inimă care vede? Răspunsul e foarte simplu. Cere. Moise i-a spus Domnului: „Arată-mi slava Ta”. Sigur, nu a putut să vadă întreaga slavă a Domnului, căci aceasta l-ar fi omorât. Dar a văzut spatele slavei Domnului. Și nici pe aceea nu ar fi văzut-o dacă nu ar fi cerut. Ce a cerut Solomon Domnului? Domnul i-a spus: „Cere-Mi tot ce vrei.” Solomon a spus: „Vreau o inimă care aude.” În Duhul, a auzi și a vedea sunt foarte apropiate. Pentru că ele vorbesc despre discernământ spiritual. Să cerem Domnului necurmat: „Doamne, deschide-mi ochii!” Și să ne rugăm unii pentru alții, așa cum s-a rugat și Elisei: „Doamne, deschide-i ochii!” Prin faptul că i s-au deschis ochii, totul s-a schimbat pentru acel slujitor. Înainte el tremura. Erau înconjurați, „Doamne, deschide-i ochii!” Când ochii i-au fost deschiși a spus: „O, e în regulă, nu mai e nicio problemă.” Totul s-a schimbat.

Apoi, ca să avem grijă așa cum se cuvine de inima noastră, trebuie să avem o **inimă ascunsă**. În Psalmul 91 spune: „Cel ce locuiește în locul ascuns al Celui Preaînalt, va locui la umbra Celui Atotputernic.” Domnul spune în Ioan 15:

„Rămâneți în Mine.” Știți cum ne putem da seama dacă rămânem în Domnul? Noi nu știm. E ceva ascuns. E ceva ce se petrece în ascuns între tine și Domnul. De fapt, este o modalitate de a ști lucrul acesta. Pentru că dacă tu rămâi în El, din viața ta va ieși roadă. Sigur, nu te poți lua întotdeauna după acest indiciu. Uneori, Domnul face ca un frate să treacă printr-o perioadă de uscăciune. Putem atunci să avem tot felul de judecăți: „Știu eu care e problema acelei surori! Nu petrece timp suficient cu Isus. Dacă ar petrece mai mult timp cu Isus ar avea mai multă roadă.” Dar, uneori, Domnul trimite perioade de uscăciune. Noi ne-am fi gândit că Sara era blestemată de Domnul. Femeia care nu avea copii era blestemată. Rebeca, 20 de ani: o femeie stearpă, blestemată. Elisabeta, mulți ani: o femeie stearpă, blestemată. Dar în realitate, acele surori au ajuns să fie atât de pline de rod! Atât de pline de rod! Deci, nu putem să judecăm întotdeauna după cum arată lucrurile în exterior. Fie, însă, ca fiecare frate și soră să aibă o viață ascunsă cu Isus! Așa de des noi vrem ca să fim ca și Neamurile, să avem ceva care să izbească ochii, să vadă toată lumea. Fariseilor le plăcea să stea la colțurile ulițelor, ca toți să le vadă pioșenia. Dar această viață la care ne-a chemat Domnul este o viață ascunsă în cămăruța noastră. Nu în cămăruța din vestibul, ci în cămăruța duhului tău. Nu în vestibul, deși și acela poate fi un loc bun, ci în cămăruța din inimă.

Apoi, mă gândesc la **o inimă predată**. „Să aveți în voi gândul acesta care a fost și în Isus Cristos care, deși avea chipul lui Dumnezeu, nu a socotit egalitatea cu Dumnezeu un lucru de apucat.” Domnul nostru S-a golit pe Sine Însuși și a devenit Om. Chiar ca Om, El nu a fost Împărat, ci S-a golit până acolo că a devenit slujitor. Aceasta a fost o inimă predată. Vreți să știți cum arată o inimă predată? Priviți la Domnul Isus. Motivul pentru care i-a învățat pe ucenicii Săi să se roage astfel: *„Vie Împărăția Ta, facă-Se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ”*, a fost pentru că acela era și strigătul inimii Lui. *„Nu voia Mea, ci voia Ta să se facă.”* „O, Doamne, Tu ești Marele Împărat, Tu ești Domnul la toți, Capul Trupului. Doamne, fă ca să fiu doar un rob al Tău.” Dacă vii cu această rugăciune înaintea Domnului, știi ce îți va arăta El? El îți va arăta mieii Lui prețioși, îți va arăta poporul Său, copiii Lui, copiii prețuiți de El, copiii lui Dumnezeu. Și îți va spune: Aceștia sunt copiii Împăratului. Poate că și tu ești un copil al Împăratului, dar lasă aceasta deoparte ca să devii rob al acestora. Te situezi sub ei și îi înalți pe ei. Te rogi pentru ei. Vii alături de ei ca să-i slujești. Și ai acea inimă predată a unui rob, un rob din dragoste.

Apoi, al patrulea lucru este **o inimă plină de dragoste**. O, eu doresc foarte mult să am o inimă plină de dragoste! O inimă care să-L iubească pe Domnul cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată mintea, cu toată puterea mea. Și mă întreb:

Cum pot să dobândesc această inimă iubitoare? Frați și surori, eu mă cunosc pe mine însumi. Din natura mea, nu sunt o ființă iubitoare. Sau, de fapt, sunt, căci mă iubesc pe mine însumi. Dar pur și simplu nu sunt un om care să aibă o inimă mare pentru alții sau pentru Domnul. Dar cu cât Îl văd pe El mai mult, El este atât de încântător! Domnul Isus este atât de dorit! Și când Îl văd cât de mult mă iubește, nu pot decât să-I răspund și eu cu dragoste. Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit mai întâi. Când luăm parte la Masa Domnului, acesta nu este doar un ritual pe care-l practicăm în fiecare săptămână, pentru că așa trebuie să facem, ci este o sărbătoare a dragostei. El ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi. El i-a iubit pe ai Săi, pe acei ucenici și pe noi, până la capăt, în chip suprem. O jertfă veșnică. Nu ne poate spune mai mult decât a făcut-o, cât de mult ne iubește. Și cu cât văd mai mult lucrul acesta, cu atât inima mea se îndrăgostește mai mult de Domnul Isus. Și de asemenea, cu atât mai mult pot să-i iubesc pe frații și surorile mele. Când mă gândesc la inimă, mintea mi se duce imediat la acel verset din 2 Cronici 16:9. Cred că toți știți acest verset. „*Ochii Domnului cutreieră tot pământul ca să-i sprijinească pe toți aceia a căror inimă este în întregime a Lui.*” Dacă noi suntem chemați la această lucrare de restabilire făcută de Domnul, la restabilirea planului Său, totul depinde atunci de inima noastră. El poate să privească și să judece intențiile și gândurile inimii noastre. Și dacă el descoperă că inimile noastre sunt în întregime ale Lui, atunci El cu putere, cu tărie ne va sprijini. Frați și surori, fără sprijinul tare al Domnului, nu vom putea să rămânem în picioare până la capăt. Cât de mult avem nevoie să ne păzim inimile! Pentru că din ele ies izvoarele vieții. Ieremia spune însă că inima este foarte înșelătoare. Mai presus de orice. Dar, aleluia! Păstorul nostru, Domnul Isus, este mai mare decât inima noastră.

2 Cronici: „*Ochii Domnului cutreieră pământul...*” - lucrul acesta a fost adresat împăratului Asa. El a fost unul dintre cei patru mari împărați ai lui Iuda. Dintre toți împărații pe care i-a avut Iuda, numai despre aceștia patru se spune că au avut o inimă ca și David: Asa, Iosafat, Ezechia și Iosia. Acești patru bărbați au fost deosebiți. Asa a domnit ca împărat 44 de ani. Și în cea mai mare parte a vieții lui, a avut o inimă pentru Dumnezeu. Dar ceva s-a întâmplat spre sfârșitul vieții lui. Dacă Asa ar fi scris o epistolă așa cum a scris apostolul Pavel, dacă i-ar fi scris lui Timotei, Asa n-ar fi putut să scrie: „*Mi-am isprăvit alergarea, m-am luptat lupta cea bună*”. Nu ar fi fost în stare să spună asta. Pentru că, deși L-a iubit pe Domnul și a umblat în căile Domnului, cumva, spre sfârșitul vieții nu a mai putut să își păzească inima. Și a dat înapoi. Acest cuvânt pomenit mai înainte este de fapt un cuvânt de muștrare la adresa lui Asa. Asa nu s-a ridicat la înălțimea standardelor lui Dumnezeu și de aceea prorocul i-a spus: „Dumnezeu nu te va

sprijini.” La sfârșitul vieții, când ar fi avut nevoie să se încreadă în Domnul, el s-a încrezut în propriile lui căi. A scos bani din vistieria Casei Domnului și a plătit alți împărați ca să îi atace pe dușmanii lui. La începutul vieții lui ca împărat, Domnul îi dăduse mari biruințe asupra vrăjmașilor. Dar, cumva, el nu a reușit să își mențină acea inimă ascunsă, acea inimă care vede, acea inimă predată, acea inimă iubitoare și s-a încrezut în propriile lui mijloace. Și când prorocul Domnului a venit la el și i-a spus că a procedat greșit, ce îndurare a fost și atunci față de el! Cât de mulți oameni au greșit și apoi a urmat judecata asupra lor. Dar lui Asa, Domnul i-a vorbit prin proroc. Asa l-a aruncat în temniță. Nu a putut să își păzească inima. Și noi suntem pe drum cu Domnul de câțiva ani. Domnul ne-a dat viziune și dorim să fim parte din rămășița Lui, și să-I dăm voie să restabilească tot ce este în inima Lui, dar în noi, în mine, există pericolul de a da înapoi. Cum putem să rămânem în cursă? Cum putem să ajungem până la capăt, să fim alături de Domnul și să nu facem ca și Asa? Vreau să vă las cuvintele lui David. Rugăciunile lui David. El a avut o inimă pentru Domnul și el a mers pe tot drumul cu Domnul. Și cred că acesta este secretul lui. Cred că dacă învățăm de la el, și noi putem să rămânem biruitori până la capăt. Vom citi din Psalmul 19, apoi din Psalmul 139, apoi din Psalmul 51.

Psalm 19:14 „*Primește cu bunăvoință cuvintele gurii mele și cugetele inimii mele, Doamne, Stânca mea și Izbăvitorul meu*”. David în continuu aducea înaintea Domnului cuvintele gurii lui și meditațiile, cugetările inimii lui.

Psalmul 139:23, 24. „*Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă există o cale care rănește în mine (engl.) și du-mă pe calea veșniciei*”. Se poate că uneori ne este teamă să venim astfel înaintea Domnului și să spunem: „Cercetează-mă”. Poate pentru că ne place să rămânem în starea în care suntem. Dar David nu așa a reușit să ajungă biruitor, nu cu o astfel de atitudine. Doamne, vezi dacă este în inima mea vreo cale care rănește. Eu întotdeauna spun: „Doamne, vezi dacă în cel de lângă mine este vreo cale care rănește.” Sau, „Doamne, nu sunt prea sigur cum stau lucrurile cu sora aceea.” Dar David a spus: „Doamne, încearcă-mă *pe mine*. Pune-mă *pe mine* într-o stare bună.”

Psalmul 51:10, psalm scris după marele lui păcat. În engleză spune: „Creează în mine o inimă curată, Dumnezeule, și reînnoiește în mine un duh statornic.” Dumnezeu ne-a dat har, ca să trăim înaintea Lui, să ne aducem inimile înaintea Lui, să ne păzim inimile pentru că din ele ies izvoarele vieții, astfel încât, aceste inimi înșelătoare să fie niște inimi curate și noi să-L putem iubi pe El cu acea curăție și simplitate care sunt în Cristos.

3

Vă aduceți aminte că am început să vorbim despre restaurare. Am definit ce este restaurarea, am discutat atunci despre deosebirea dintre restaurare, trezire și reformă. Principalul lucru despre care am vorbit atunci a fost restaurarea planului lui Dumnezeu. În principal am abordat subiectul referitor la călătoria chivotului din Egipt și apoi prin pustie până în țară, și am văzut lucrarea lui Dumnezeu. Am văzut cum Dumnezeu ia un popor și îl conduce atâta timp cât acel popor e dispus să mergă cu El, și aduce perioade de restaurare în timp ce copiii Lui Îl urmează. Însă, când ei nu-L mai urmează și se abat la dreapta sau la stânga, atunci Domnul cheamă la Sine o rămășiță și cu acea rămășiță merge mai departe, restaurând lucrurile. În felul acesta, Domnul dobândește mai mult decât avusese înainte ca poporul Său să se abată. Deci, El restaurează din slavă, în slavă. Până ce, vedem la sfârșitul Bibliiei, El Își termină lucrarea concepută după planul Său veșnic. Și totul este din Cristos, totul este pentru Cristos, totul este în Cristos. Domnul zidește o Casă pentru Fiul Său. De asemenea, El dorește o Mireasă pentru Fiul Său. El întemeiază o Împărăție pentru Fiul Său. El îi adună împreună pe preoții sfinți peste care Fiul Său este Mare Preot. El face să existe împreună omul cel nou. Iar Isus Cristos este Capul omului cel nou. Noi am fost mântuiți ca să facem parte din Trupul Său. Deci, am vorbit despre restaurarea planului lui Dumnezeu. Și am vorbit despre faptul că Dumnezeu, de la Genesa 1 până la Apocalipsa 21, restaurează lucrurile. Deși El restaurează cu ajutorul unei rămășițe, rezultatele restaurării sunt pentru întregul popor al lui Dumnezeu. Am privit la cele două corturi: cortul lui Moise, care în timp a devenit o lucrare religioasă, și cortul lui David care vorbește despre realitatea cerească, despre Domnia lui Cristos.

Eu cred că în această seară mă adresez unor oameni care sunt chemați la această lucrare de restaurare. Modul în care poți să îți dai seama dacă ești chemat sau nu, este acesta: dacă vezi. Nu poți să vezi prin voința omului. Duhul Sfânt trebuie să îți arate. În același fel s-a întâmplat și cu Petru când a spus: „Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului celui viu.” Nu carnea și sângele i-au descoperit acest lucru lui Petru, ci Dumnezeul cel viu. Și dacă Domnul îți arată că are o lucrare de restaurare, că El are un plan veșnic și că El cheamă la Sine o rămășiță care să meargă mai departe cu El, dacă vezi aceasta înseamnă că ești bine, fie că vezi mai puțin sau vezi mai mult. De fapt, cât de mult vede fiecare dintre noi? Noi vedem ca într-o oglindă, în chip întunecat. Vedem doar în parte. Cunoaștem așa de puține lucruri din Cartea aceasta. El este un Dumnezeu veșnic și are o Carte veșnică. Eu simt că abia am atins coperta acestei Cărți. Și totuși, și acest

lucru este plin de slavă. Gândiți-vă ce va fi atunci când Îl vom vedea pe Isus, când El Se va întoarce pentru noi. Atunci Îl vom cunoaște așa cum am fost și noi cunoscuți. Nu vor mai fi lucruri ascunse și nu cred că vom ajunge să fim încurcați din cauza multor lucruri pe care le vom vedea, căci Îl vom vedea pe El. Și cât de minunat este El! Nimic nu se compară cu Domnul Isus. Dacă te gândești că Îl iubești acum, așteaptă numai până în acea zi când Îl vom vedea așa cum este.

Deci, am vorbit despre restaurarea planului lui Dumnezeu. Apoi, în ziua următoare, am vorbit despre reabilitarea poporului lui Dumnezeu. Am spus că, în realitate, nu era vorba de două lucruri, ci de unul singur, dar cu două aspecte. Am citit din Psalmul 50: „Adunați pe credincioșii Mei la Mine, pe cei ce au făcut un legământ cu Mine prin jertfă.” Noi am făcut un legământ cu El prin jertfă. Noi am crezut în El, și prin jertfa Lui, am primit iertarea păcatelor; am crezut în El și, prin jertfa Lui, am fost și răstigniți împreună cu El, ca să putem să-L urmăm. Deci, noi suntem un popor care a făcut un legământ cu El prin jertfă, atât pentru a fi mântuiți, cât și pentru a fi ucenici. Domnul atrage la Sine un popor, o rămășiță formată din oameni de pe întreg pământul, oameni care vor să își predea inima Lui.

Am vorbit despre faptul că poți fi parte din această rămășiță, prin har. Mai întâi, este vorba de harul lui Dumnezeu arătat prin faptul că te-a ales. Am vorbit despre acel om, Asaf, și am văzut că el a fost ales ca să își trăiască viața înaintea chivotului. Am privit și la viața lui Pavel și am văzut cum devine evident versetul pe care l-a rostit Domnul Isus: „Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi.” O, harul lui Dumnezeu! El ne alege ca să fim mântuiți, indiferent care ar fi fost experiența noastră. Într-un mod mai profund El este Cel care ne alege ca să fim mântuiți. Și, de asemenea, tot El ne alege ca să fim parte a rămășiței Lui.

Am vorbit apoi la harul subiectiv al lui Dumnezeu, la faptul că trebuie să îți întărești chemarea și alegerea ta. La faptul că Domnul cheamă pe fiecare din cei aleși de El, ca zilnic să își ia crucea și să Îl urmeze. Am vorbit apoi de faptul că cei care sunt cu Domnul sunt chemați, aleși și credincioși. Și am vorbit apoi și despre inimă. Am vorbit despre atitudinea inimii pe care trebuie să o avem, o inimă care vede, o inimă care aude, o inimă predată și o inimă iubitoare. Și după aceea am vorbit despre a-ți păzi inima pentru a putea alerga în cursă până la capăt. Am vorbit despre rugăciunile lui David cu privire la propria lui inimă.

Poate că ar fi trebuit să transmit așa de repede mesajele! Am trecut în revistă doar pe scurt cele ce-am spus atunci, ca să putem acum să continuăm.

Astăzi, prin harul Lui, vreau să vorbesc despre restaurarea căilor Lui. Să citim din Psalmul 84:1-5. „*Cât de plăcute sunt locașurile Tale, Doamne al oștirilor! Sufletul meu suspină și tânjește de dor după curțile Domnului, inima și*

carnea mea strigă către Dumnezeu cel viu! Până și pasărea își găsește o casă acolo, și rândunica un cuib unde își pune puii... Ah! altarele Tale, Doamne al oștirilor, Împăratul meu și Dumnezeuul meu! Ferice de ceice locuiesc în Casa Ta! Căci ei tot mai pot să Te laude. - Ferice de ceice-și pun tăria în Tine, în a căror inimă locuiește încrederea.” În engleză, în versetul 5 spune: „*Ferice de cei a căror tărie ești Tu și în a căror inimă se află căile Sionului.”* Și versetul 12: „*Doamne al oștirilor, ferice de omul care se încrede în Tine!*”

Aș dori să încep cu acest psalm în seara aceasta, pentru că el mi-a captivat imaginația în ultimele săptămâni. În special versetul al cincilea, pe care l-am pomenit. „*Ferice de omul a cărui tărie este în Tine și în a cărui inimă se află căile Sionului.*” Cu toții avem nevoie disperată de acest lucru. Avem nevoie să călătorim pe aceste căi, pe aceste drumuri pe care Domnul le pune în inima noastră. Psalmul acesta începe cu o declarație minunată: „*Cât de plăcute sînt locașurile Tale, Doamne*”. Trebuie să vezi lucrul acesta. Trebuie să Îl vezi pe Domnul Isus și să cugeți la locul în care Se află El, să cugeți la faptul că El umple acel loc și că acel loc reflectă frumusețea Lui. De fapt, locul acela este plăcut prin însăși esența lui. Este umplut cu pacea Lui, cu slava Lui, cu lumina Lui, cu dragostea Lui, cu bucura Lui. Inima ta trebuie să tânjească după acel loc. „*Sufletul meu suspină și tânjește de dor după curțile Domnului...*” Nu suspină și nu tânjește sufletul tău după curțile Domnului, ca să locuiești împreună cu El? Așa cum spune psalmistul tot în acest psalm: „*O zi în curțile Tale este mai bună decât o mie în altă parte.*” O, eu vreau să petrec mai mult de o zi în curțile Sale! Dar nu cred că trebuie să așteptăm până vom ajunge în cer. Pentru că noi ne adunăm împreună ca El să locuiască în mijlocul nostru. Și El chiar face acest lucru. Dar noi vrem ca El să locuiască și mai mult, din belșug în noi. Doamne, să fie mai multă realitate! Doamne, să fie mai mult din Tine în fiecare mădular al Trupului. Doamne, vrem să fim umpluți până la refuz cu Tine, în Casa Ta. Doamne, nu suntem satisfăcuți. Nu vrem să spunem că cele vechi sunt suficient de bune. Doamne, vrem din nou. Doamne, credem că abia am început, vrem să ajungem la plinătate. Nu vreau doar să stau liniștit împreună cu câțiva oameni și să aștept până va veni Domnul, ci vreau ca Domnul să locuiască din belșug în mijlocul nostru, acum. Eu cred că noi suntem o mărturie a Domnului Isus. Dar mărturia poate să vorbească și mai puternic, și mai exact, și mai slăvit despre Isus. Aceasta doresc eu. Nu vreți și voi să locuiți din belșug împreună cu Domnul? Vrem ca Domnul să fie Cap în mod absolut. Cristos să fie fără nicio îndoială punctul nostru central. Vrem ca El să crească, iar noi să ne micșorăm.

Când au adus chivotul în Templul lui Solomon și a coborât foc din cer și a mistuit jertfele, atunci slava Domnului a umplut Casa. Preoții nici n-au mai putut

să stea în picioare ca să slujească. Cu toții au căzut cu fața la pământ, umpluți până la refuz. Erau plini. O, nimeni nu mai voia altceva decât pe Domnul Însuși. Domnul vrea să facă lucrul acesta. Am privit la ultimele 9 versete ale acestui psalm și am observat o progresie. Însă această progresie nu este de la început la sfârșit, ci de la sfârșit la început. Să vă spun despre ce e vorba. Spune: „Ferice de omul care se încrede în Tine”, versetul 12. Toți ne-am încrezut în Isus. Așa am fost mântuiți, încrezându-ne în Domnul Isus. Deci, cu toții ne-am încrezut în El măcar o dată. Dar eu mă aflu într-o cameră cu oameni despre care cred că s-au încrezut în Domnul mai mult decât o dată. Știm că am fost chemați ca să trăim prin credință. Credință și încredere este același lucru în greacă. Aceasta este chemarea noastră. Nu să ne încredem în El o dată pe zi, ci să ne încredem, să ne încredem, să ne încredem. Ajungem uneori în niște situații când credem că acum trebuie să ne luăm soarta în mâinile noastre. „Nu cred că Domnul va rezolva în vreun fel această situație, mai bine să încerc eu să acționez.” Și uneori, cu cele mai bune motive acționăm. O, dar noi avem nevoie să cunoaștem căile Domnului. Voi menționa două exemple ale unor oameni care au făcut niște lucruri care lor li s-au părut drepte. Cei doi fii ai lui Aron: Nadab și Abihu; și ei erau preoți ca noi. S-au gândit că au o idee bună. S-au dus înaintea Domnului și au adus foc într-un mod pe care Dumnezeu nu-l poruncise. Rezultatul a fost dezastruos. Au murit. Sau, atunci când Uza a încercat să salveze chivotul. Știți că și noi uneori ne asumăm sarcina aceasta, spunându-ne că trebuie să salvăm mărturia. Avem motive mărețe. „Nimeni nu face nimic, trebuie să fac eu ceva!” Și astfel facem ceva, dar nu este modul rânduit de Domnul. Domnul trebuie să ne dea înțelepciune în legătură cu orice lucru care trebuie făcut în Casa Lui. Uza a fost sigur că chivotul va cădea în noroi și și-a întins mâinile lui omenești, punându-le pe chivot ca să-l împiedice să cadă. Dar Domnul l-a lovit și a murit. Nu e de mirare că David s-a îngrozit. Și a fost și supărat. „Doamne, dar el a încercat să facă ceva pentru Tine.” O, dacă poporul Domnului ar cunoaște căile Lui! Noi ne gândim că lucrul pe care vrem să-l facem este tocmai cel de care are nevoie Casa Lui. Dar poporul Domnului piere din lipsă de cunoștință. Eu Îi mulțumesc Domnului că are față de noi mai mult har și mai multă îndurare decât față de Uza. Eu cred că ceea ce s-a întâmplat cu Uza a fost pentru folosul nostru. Știu că așa a fost pentru că Biblia ne spune așa. În 1 Corinteni 10 spune: „Aceste lucruri li s-au întâmplat și au fost scrise pentru învățătura noastră.” Deci, îți mulțumesc Uza, oriunde te-ai afla!

Nu vreau ca jertfa Lui să fie zadarnică pentru mine. Și nici voi nu vreți ca jertfa Lui să fie zadarnică pentru voi. Deci, trebuie să cunoaștem căile Domnului. Dacă Îi cerem, El ne va descoperi căile Sale. Nu totul dintr-odată, dar dacă Îi

cerem în fiecare zi, în fiecare săptămână, în fiecare lună, El ne va descoperi din ce în ce mai mult. Chivotul a ajuns acolo unde trebuia să fie atunci când l-au transportat în modul în care trebuiau să-l transporte. Niciun ajutor de mână omenească. Nimic ce ține de paie, fân sau trestie în Casa lui Dumnezeu. Acestea sunt lucrarea omului. Rugii aceia poleiți cu aur erau făcuți din lemn, dar apoi erau poleiți cu aur. Aceasta vorbește despre omul care are natura divină - Duhul Sfânt - și care se ocupă în mod spiritual de lucrurile din Casa lui Dumnezeu. Deci, cu cât ne încredem mai mult în Domnul - „Ferice de omul care se încrede în Tine!” - obținem și mai multă binecuvântare.

Versetul 5: „*Ferice de cel a cărui tărie ești Tu*”. Cu cât te încrezi mai mult în Domnul, cu atât devii mai tare în El. Cu cât te încrezi mai mult în El, cu atât te încrezi mai puțin în tine însuși. Eu trebuie să vă mărturisesc că în mine însumi sunt foarte puternic. Nu v-ar plăcea să aveți de-a face cu eul meu și nici mie nu mi place eul meu. Eu consider că eul meu este marele meu vrăjmaș. Poate că cel mai mare vrăjmaș al meu. Sunt foarte tare în mine însumi. Poate că mai este aici unul sau poate doi, chiar trei, care de asemenea sunt tari în ei înșiși. Ce i-a spus Domnul lui Pavel când i-a dat un țepuș în carne ca să-l împiedice să se înalțe, să se mândrească? Ce credeți că a fost acel țepuș? Unii cred că a fost o vedere slabă. Sau vreo boală în trup. Pavel însă îl numește un mesager al lui Satan. Eu știu următorul lucru. Pe oriunde a mers Pavel ca să vestească Evanghelia și a așezat temelie care este Cristos, și a început să îi zidească pe frați și surori pe acea temelie, i-a echipat pe frați și apoi i-a lăsat pe ei să continue zidirea în dragoste. I-a încredințat în grija harului Domnului și a plecat. În fiecare loc, după ce el a plecat, au venit așa-ziiși lucrători creștini care au spus acelor oameni că trebuie să primească Legea lui Moise și tăierea împrejur, altfel nu pot fi creștini. După aceea, chiar au aruncat îndoieli asupra legitimității misiunii lui Pavel. Poporul Domnului este în general foarte ospitalier. Astfel ei i-au primit pe acei apostoli falși și le-au dat suficient loc ca să îi încurce. Pavel a scris galatenilor: „Cine v-a fermecat?” Dar lucrurile nu s-au petrecut așa numai în biserica din Galatia, ci pretutindeni. Pavel avea această povară zilnică pentru toate bisericile, probabil o povară mult mai mare decât orice povară de-a noastră, indiferent de ce fel ar fi ea. El a fost chemat și apoi trimis să fie apostol al Neamurilor, să întemeieze Biserica glorioasă, cerească a lui Isus Cristos ca mărturie în fiecare loc. După aceea, după ce el a zidit, a venit cineva în urma lui și a dărâmat tot ce el zidise. Ceva de genul acelei mânăstiri pe care am văzut-o în Curtea de Argeș. Mânăstirea aceea despre care se spune că ceea ce se zidea ziua se dărâma noaptea. Ceva de genul acesta. O, cât de mult i-a frânt inima acest lucru! Știți, noi privim în urmă acum și spunem: O, marele apostol Pavel! El a scris jumătate din Noul Testa-

ment. Dar în zilele lui, oamenii nu erau așa siguri de el. Petru a spus: „Fratele nostru Pavel, care adesea spune lucruri ce sunt greu de înțeles.” Probabil că una dintre cele mai mari dispute din acele zile, a fost aceasta: „Chiar credeți că Pavel este un apostol adevărat? Știți, toți ceilalți apostoli trăiesc din Evanghelie, dar el muncește și vestește Evanghelia. Ei călătoresc împreună cu soțiile lor; el nu face așa. El nu se comportă ca ceilalți apostoli. Știm că este un frate, dar chiar credeți că este un apostol adevărat?”

O, el a avut o viziune cerească atât de măreață! Și Domnul i-a dat un țepuș în carne ca să îl păzească să nu se înalțe pe sine. Căci altfel s-ar fi înălțat. Și și noi ne-am înălța dacă am dobândi multă cunoștință, dacă Domnul nu lucrează în noi. Domnul i-a spus următorul lucru, un lucru minunat. De trei ori Pavel L-a rugat: „Doamne, depărtează acest țepuș din carne.” Și Domnul i-a spus: „Harul Meu îți este îndeajuns. Deoarece puterea Mea este făcută desăvârșită în slăbiciune.” Și astfel, Pavel a spus: „Când sunt slab, atunci sunt tare.” Ești tu tare în tine însuși? O, de ai deveni slab pentru Dumnezeu! Să învățăm secretul de a ne lua toată tăria de la Domnul. „Ferice de cel ce se încrede în Tine.” Și cu cât ne încredem mai mult în El, cu atât tăria Lui se află în noi. Versetul 5 din Psalmul 84: „*Ferice de omul a cărui tărie este în Tine și în a cărui inimă se află căile Sionului.*” Căile spre Casa lui Dumnezeu. Odată ce în inima mea sunt stabilite căile spre Casa lui Dumnezeu, atunci pot ca să umblu. O, facă Domnul ca El să crească iar noi să ne micșorăm! Și atunci, în inima noastră vom cunoaște o intrare din belșug în Casa lui Dumnezeu.

Versetul 4: „Ferice de cei ce locuiesc în Casa Ta. Ei Te laudă necurmat (engl.)”. Deci, mai întâi învățăm să ne încredem în El, să ne încredem în El din ce în ce mai mult, apoi tăria noastră devine tot mai mult o tărie în Isus, și nu în noi înșine. Trăim tot mai mult din Duhul Sfânt, și nu din noi înșine, până când aceste drumuri spre Casa lui Dumnezeu sunt stabilite bine în noi. Atunci, nu mai stăm să privim din depărtare la aceste drumuri, sau să stăm pe marginea drumului încercând să prindem o ocazie. Domnul ne-a chemat să umblăm în Duhul și să intrăm în Casa Lui. De la încredere la tărie, apoi la locuire. Unde? „Cât de plăcute sunt locașurile Tale, Doamne!” Aceasta este ținta. O, de am cunoaște căile Domnului! Noi suntem așa de tari în noi înșine.

Dacă ne uităm la marii oameni din Vechiul Testament, vedem cum în toți aceștia Dumnezeu a făcut o lucrare de smerire. Aceștia, cu toții, au fost oameni mari. Vă aduceți aminte de Avraam. Ce prinț mare a fost el! Nu a fost un oarecare, trăind în cort și având câteva oi, ci a fost în stare să ia 300 de oameni născuți în casa lui; nu i-a angajat de undeva, nu i-a adus de undeva, ci oameni născuți în casa lui. Mai adăugați la aceștia și oamenii care au venit la el. El a putut să ia

acești oameni, să meargă la război și să îi învingă pe împărați. El era un prinț puternic! Acest om avea rang împărătesc și era plin de putere. A avut un nepot. Păzitorii turmelor lui și păzitorii turmelor nepotului lui s-au certat. Se părea că nu mai puteau să încapă amândoi în țară cu averile lor. Dacă eu aș fi fost în locul lui Avraam, iată ce i-aș fi spus: „Ascultă-mă, nepoate, și ascultă-mă bine! Singurul motiv pentru care ai chiar și o oaie se datorează mie. Altfel și acum ai fi în Ur, închinându-te idolilor. Dumnezeuul slavei mi s-a arătat *mie*. Și tot ce știi tu, eu ți-am spus și te-am învățat. Eu te-am scos din acel loc, din Haran tu ai făcut ce am făcut și eu, și astfel, am devenit amândoi bogați. M-ai urmat până ce am ajuns aici, în țara aceasta. Ascultă! Ia-ți averile tale. Eu voi alege unde vreau *eu* să stau, iar tu te duci undeva departe.” După aceea m-aș fi întrebat: Oare am fost suficient de dur cu el? Dar știți ce a făcut Avraam? El a spus: „O, frate, alege tu primul. Dacă vei merge la dreapta, eu voi merge la stânga; dacă mergi tu la stânga, voi merge eu la dreapta. Toată țara este înaintea ta. Alege.” Ce om al păcii! Un om dispus să se pună pe el pe ultimul loc și să pună înaintea pe altcineva, chiar dacă împrejurările au fost exact cum am spus eu la început.

Vă aduceți aminte de Isaac. El a moștenit tot ce avusese tatăl său. Și el a fost un om mare. Vă aduceți aminte de acel împărat, acel comandant de oștire, care s-a temut de Isaac. I-a spus: „Ești prea puternic pentru noi”. Deci, Isaac a fost un om mare. Au fost și acolo niște păzitori de turme, care lucrau pentru alți oameni. Isaac a săpat o fântână. În acele locuri apa era totul, ea însemna viața. Nu aveau un râu ca și râul Crișul. Pământul era uscat. Trebuia să ai apă. Și el a fost cel care a săpat o fântână. Era a lui. După aceea, au venit acei păzitori de turme neînsemnați și au spus: „Fântâna e a noastră!” Păzitorii turmelor lui Isaac au venit la el și i-au spus: „Șefule, ce facem cu indivizii ăștia? Vrei să chemăm foc din cer ca să-i distrugă pe acești hoți?” „Nu.” El se dă la o parte și sapă o altă fântână. Acest om mare și puternic! Când niște păzitori de turme neînsemnați vin înaintea lui, el se dă la o parte. Și același lucru se întâmplă din nou. „Bine, o dată vă las, dar a doua oară...” El se tot dă la o parte, până ce se ajunge la pace. Aceasta se întâmplă în Vechiul Testament!

Sau, Iacov. Atât de tare în el însuși. Pe drept era numit Iacov. Puteți să vă închipuiți cum ar fi fost să fi avut de lucru cu Iacov și să rămâneți fără nimic? Ați călătorit vreodată într-un tramvai aglomerat? Când sunt într-un astfel de tramvai, așa călătoresc: cu o mână mă țin de bară și pe cealaltă o țin pe portmoneu. Dacă ești cu Iacov împreună, în mod sigur trebuie să iei măsuri ca să îți păzești avutul. Iacov era un om moale, care locuia în corturi. Domnul a făcut o așa lucrare de smerire în viața acestui om! Vă întrebați cum a făcut această lucrare în Avraam și Isaac. În ceea ce-l privește pe Iacov, știm cum a procedat Domnul cu el. Oriunde

se îndrepta Iacov, se vedea pe sine însuși. Domnul i-a ieșit înaintea. El cu adevărat Îl dorea pe Domnul. Eu cred că inima lui tânjea după locașurile Domnului. Suspina după acele locașuri, în ciuda caracterului lui. A ajuns până acolo, încât să-I spună Domnului: „Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta.” Domnul îl binecuvântase pe parcursul acelor douăzeci de ani. Numai că El nu și-a putut da seama de acest lucru, pentru că Domnul îl binecuvântase cu necazuri; l-a binecuvântat cu o rudă de la care probabil a învățat căile lui sucite. Apoi Domnul l-a atins în punctul care reprezintă cel mai tare punct din corpul omenesc. De atunci, pentru tot restul vieții a umblat șchiop. O, de aș învăța să umblu și eu șchiop în sufletul meu, să nu mă mai încred în propria mea tărie! Fie ca Domnul să ne atingă într-un asemenea mod încât să nu ne mai încredem în noi, în puterea noastră. La sfârșitul vieții lui Iacov a ajuns să stea înaintea lui Faraon. Faraon l-a întrebat: „Câți ani ai?” A spus: „O sută treizeci de ani, dar anii mei nu au fost atât de buni, nici atât de lungi ca cei ai părinților mei.” Apoi, l-a binecuvântat pe Faraon. Fără-ndoială, cel mai mare binecuvintează pe cel mai mic. Aceasta scrie în Biblie, în Evrei, când Melhisedec l-a binecuvântat pe Avraam. O, Iacov fusese zdrobit. Puterea lui era în Domnul, astfel încât l-a binecuvântat pe marele Faraon. La sfârșitul vieții lui s-a închinat înaintea lui Dumnezeu, sprijinindu-se pe toiag. Avea o vedere spirituală clară, în ciuda vârstei lui înaintate de 147 de ani. A fost în stare să procească cu privire la fiecare fiu al lui. A putut să audă foarte clar glasul Domnului și să-și încrucișeze mâinile peste Manase și Efraim. Acesta nu este un om tare în el însuși. El este un om a cărui tărie este în întregime în Dumnezeu: este un om smerit.

Dar Iosif? La vârsta de 17 ani: „El este fiul pe care îl doresc.” Avea caracter, inteligență, cinste, era silitor, ascultător. O, ce fiu era el! Și tatăl lui a recunoscut aceasta. El mai avea zece fii mai mari decât Iosif. I-a făcut o haină, care arăta favorul tatălui său. Dar, de asemenea, el era un băiat spiritual. Domnul i-a vorbit și i-a dat viziune, înțelepciune. Și cum l-au mai urât după aceea frații lui! Cât de rău s-au purtat cu el!

Poate că aveți și voi dorința de a ajunge la toate acele lucruri pe care le-am spus despre Iosif. Dar sunteți gata ca ceea ce Domnul a făcut pentru Iosif în continuare să facă și pentru voi? Cât a suferit el! L-au aruncat într-o groapă și apoi, acolo, lângă cea groapă, au mâncat. Probabil că acela fost unul dintre puținele lucruri asupra căruii cu toții au căzut de acord. Puteau să aibă părtașie într-un singur lucru: „Îl urâm pe băiatul acesta *bun!*” Strigătele lui: „Fraților, vă rog, nu faceți aceasta!” n-au folosit. Ei voiau să îl omoare. Apoi s-au gândit: „De ce să-l omorâm și să nu obținem nimic? Mai bine să-l vindem ca sclav!” Un frate se hotărâse să îl salveze. Dar Dumnezeu a avut grijă ca acel frate să nu-l poată

salva. Astfel, l-au trimis ca rob în Egipt. Iosif nu și-a pierdut integritatea. A fost binecuvântat în Egipt. Apoi, cineva mai rău decât frații lui l-a trădat. Ei l-au vândut în robie, dar femeia aceea l-a aruncat în temniță. Probabil era un fel de temniță din care nu mai ieșeai, decât mort. Iată-l acolo în temniță, dar el nu și-a pierdut integritatea. Apoi au venit acei doi slujitori ai lui Faraon. Domnul i-a dat înțelepciune. Când paharnicul a ieșit din temniță, Iosif i-a spus: „Adu-ți aminte de mine înaintea lui Faraon”. Dumnezeu l-a împiedicat pe Ruben să îl scape pe Iosif și acum, Dumnezeu s-a ocupat de memoria acelui om, așa că acesta a uitat complet de Iosif. Mi-l închipui pe Iosif în închisoare – el se gândea: „Ar putea veni în orice clipă să mă ia de aici!” Poate că a spus celorlalți: „Eu am să ies de aici! Măine, voi veți mai fi aici, dar eu voi fi afară.” A venit ziua următoare: „Ei, se mai întârzie puțin, dar oricum voi fi liber.” Știți cât de încet trece timpul atunci când aștepți ceva! Probabil că doar câteva luni par a fi câțiva ani! Până când el și-a pierdut orice speranță. Au trecut, în fine, doi ani. Iosif avea 17 ani când a fost vândut și 13 ani a trăit în asemenea condiții, aproape jumătate din viața lui. După aceea, Dumnezeu, care este plin de milă, l-a scos din temniță și l-a dus direct la tron. De ce a fost nevoie de acei 13 ani? De ce probabil eu am nevoie de 13 x 13 ani? Deoarece în mine însumi sunt atât de tare! Dacă cineva îmi dă o haină cu multe culori pe motiv că aș fi fost un om smerit, eu aș purta-o în fața tuturor ca să mă vadă! Atunci ar trebui să mi se ia haina. Știți că, dacă ești smerit, nu trebuie să porți o astfel de haină, cel puțin nu în fața fraților. O, Domnul avea foarte mare nevoie de un om prin care să poată să lucreze. Un om care să poată spună fraților săi, un an mai târziu, când aceștia, îngrijorați, se întrebau, „Ce se va întâmpla când va muri tatăl nostru și când omul acesta se va răzbuna?”: „Voi aveți în vedere să-mi faceți rău, dar Dumnezeu a întors răul spre bine.”

Biblia spune despre Moise că el era cel mai blând om de pe fața pământului. El era cel mai smerit om de pe fața pământului. În cazul lui a fost nevoie de doar patruzeci de ani! Probabil că a fost mai mândru decât Iosif! Sau David, David împăratul! El avea inima pentru Dumnezeu. Cel puțin 12 ani a fost vânat ca un iepure, trădat de oamenii pe care el îi ajuta, trăind în peșteră, fiind conducătorul tuturor celor care erau datornici, tuturor celor care erau nemulțumiți, răzvrațiți și al tuturor celor care erau nenorociți, amărâți. David era căpetenia lor. A suferit. Cum și-a vărsat el inima înaintea Domnului! Puteți citi despre aceasta în psalmii lui. Dumnezeu a făcut din David un om căruia putea să-i încredințeze puterea Lui. David a făcut greșeli mari. Dar el l-a urmat pe Domnul și a cunoscut căile Domnului.

Voi citi rapid câteva versete. Psalmul 25:4 „Fă-mă să cunosc căile Tale!” Psalmul 51:13, aici l-a cerut Domnului să îl reabiliteze. „Atunci voi învăța pe

păcătoși căile Tale.” Domnul Însuși spune în Psalmul 81 „I-am lăsat să umble după propriile lor planuri. O, de M-ar asculta poporul Meu! Dacă Israel ar învăța să umble în căile Mele, aş supune repede pe vrăjmașii lor.” Evrei 3:10 „Ei întotdeauna se rătăcesc în inima lor, ei nu au cunoscut căile Mele.” Psalmul 103:7 „El Și-a făcut cunoscute căile Sale lui Moise și lucrările Sale fiilor lui Israel.” Eu nu vreau să văd doar lucrările Domnului, ci vreau să cunosc căile Lui. Psalmul 119:3 „ei nu fac nicio nedreptate, ei umblă în căile Sale”. Psalmul 128:1 „Ferice de oricine se teme de Domnul și umblă în căile Lui!” Trebuie să cunoaștem căile Lui. Acesta nu se poate învăța la, nu ar ajuta cu nimic. Căci numai pe măsură ce umblăm cu Domnul, El ne învață căile Lui. Dacă noi ne îndreptăm inimile ca să ne încredem în El și să ne tragem toată tăria din El, să umblăm pe acele drumuri care ne duc în Casa Lui, atunci El ne va descoperi căile Lui. Și va fi binecuvântare în Casa Lui.

Să citim acum din Psalmul 50. Psalmul 50 vorbește despre judecata lui Dumnezeu. Eu cred că vorbește despre Scaunul de judecată al lui Cristos. Și cred, că el vorbește și despre acea judecată pe care Domnul este dispus întotdeauna să ne-o aplice dacă vrem s-o acceptăm, înainte de judecata de la scaunul lui Cristos. Poate cineva spune: „Nu vrem aici acea judecată, mai bine așteptăm până vine acea zi.” Dar fraților, ar fi îngrozitor să facem aceasta. Pentru că dacă Domnul vine acum și ne judecă, El poate să îndrepte lucrurile în viața noastră. Adică, dacă noi începem să o luăm la dreapta sau la stânga, El poate să ne aducă înapoi în cursă. Dar dacă inima noastră nu spune: „Doamne, dă-ne judecățile Tale. Doamne, descoperă dacă există în noi căi care rănesc”, atunci Dumnezeu se oprește imediat, tace. Iar dacă Domnul tace, noi spunem: „Precis că sunt pe calea cea bună!” Până ce ne trezim că suntem departe de locul în care Dumnezeu vrea să fim. Sper că mai târziu veți citi cu toții acest psalm și îl veți studia. Domnul are ceva de spus acelor oameni care Îl urmează pe El și de asemenea, are ceva de spus și acelor care fac parte din poporul Lui, dar care nu L-au urmează. Pe aceia din poporul Lui care nu-L urmează, El îi numește *oameni răi*. Tot ceea ce vine din carne, din mine, tot ceea ce vine din natura eului meu, este rău, nu este de la Dumnezeu, indiferent cât aş încerca să pară că este de la Dumnezeu. Nu se pot pune mâini omenești pe chivot. Numai ceea ce vine din Duhul Sfânt în viața mea este primit. Dar, dacă sunt tare în mine însumi, și dacă este o imitație a ceea ce Domnul poate să facă, nu e bun de nimic. Deci, când Domnul Se adresează celor răi, să nu vă gândiți că aceasta se referă la cei necredincioși. Aceia erau din poporul Său, care s-au dus pe căile lor. Când se adresează celor despre care trebuie să spunem că sunt cei drepti, El nu le spune *oameni drepti*; pe cei răi îi numește oameni răi, dar nu are un nume special

pentru cei care Îl urmează. De ce nu? Știți ce a spus Domnul Isus: „Dacă Mă ascultați și faceți ce trebuie să faceți, atunci să spuneți: Suntem niște robi nevrednici. Am făcut doar ce eram datori să facem.” Scrie aceasta în Luca 17:10.

Aș vrea să citim versetul 14. Ce scrie în acest verset se adresează celor care Îl urmează pe Domnul, acei robi nevrednici care fac ceea ce sunt datori să facă. Mai întâi le spune așa: „Nu pentru jertfele tale te mustru...”. Jertfa noastră este Isus. El nu ne mustără niciodată când venim la El cu Domnul Isus ca jertfă, El, Mielul lui Dumnezeu. De câte ori pe zi venim la El și spunem: „Doamne, venim la Tine sub sângele Domnului Isus. Venim la Tine datorită îndurării pe care ai arătat-o în Isus, datorită dreptății lui Isus, prin harul lui Isus.” Venim prin această jertfă, Dumnezeu ne-a dat această jertfă. Și apoi El spune: „Nu am nevoie de nimic de la tine. Nu vreau să iau un bou sau un țap din casa ta, nu e nevoie să încerci să Mă mituiești cu vreun dar oarecare.” El spune: „Nu Mi-e foame, și chiar dacă Mi-ar fi, nu ți-aș spune ție. Ci, adu ca jertfă lui Dumnezeu mulțumiri.” Cred că am auzit aceasta de așa de multe ori că trecem înainte, fără să mai băgăm de seamă. Jertfă de mulțumire!

Eu nu-i mulțumesc fratelui X. pentru tricoul pe care-l am pe mine, căci nu el mi l-a dat. E ca și cum aș spune: Vreau să arăt oamenilor acestora ce înseamnă să fii mulțumitor. Îți mulțumesc, frate, pentru tricoul meu. Este o nebulie aceasta, căci nu el mi l-a dat. Dacă nu simți că trebuie să fii mulțumitor, atunci nu mulțumi. Nu-i mulțumesc nici pentru haina lui: nu mi-a dat-o mie și, oricum nu mi s-ar potrivi! Știți, uneori noi ne gândim așa: „Trebuie să fim mulțumitori, așa se cade.” Dar dacă ai ochi de văzut, dacă cu adevărat vezi harul lui Dumnezeu, dacă ai ajuns să te ciocnești de harul lui Dumnezeu, atunci dintr-odată începi să apreciezi tot ce ai primit. „Doamne, Îți mulțumesc pentru această zi.” El a creat totul și mi-a dat această zi ca să trăiesc în ea și să-L urmez pe El. „Doamne, Îți mulțumesc că am pantofi în picioare. Îți mulțumesc, Doamne, pentru frații și surorile pe care îi am ca să mă îmbărbăteze. Doamne, Îți mulțumesc pentru viață, pentru faptul că m-am născut. Mai mult, Îți mulțumesc Doamne, pentru viața veșnică. Doamne, Îți mulțumesc pentru har, pentru îndurare, pentru dragostea Ta, pentru pacea Ta, pentru bucuria Ta. Doamne, pe tot parcursul zilei am fost însoțit de îngeri. Nici nu mi-am dat seama cum ei mi-au purtat de grijă. Îți mulțumesc, Doamne, pentru somnul de noaptea trecută, pentru mâncarea pe care am mâncat-o astăzi, pentru cei care au gătit mâncarea. Tu i-ai făcut și pe ei, Tu ai făcut și mâncarea. Îți mulțumesc, Doamne, pentru Cuvântul Tău. Îți mulțumesc pentru lumină. Doamne, Îți mulțumesc pentru tot. Doamne, Îți mulțumesc că săptămâna viitoare mă voi duce acasă ca să îmi văd soția și pe frații și surorile unde locuiesc eu. Doamne, pentru răsăritul și asfințitul soarelui.

Totul din viața noastră este un dar de la Dumnezeu. Doamne, mulțumesc pentru șeful meu. E un om dificil, dar știu că Tu Te folosești de el ca să mă duci la slavă. Doamne, mulțumesc pentru guvernul țării.” Eu de obicei nu am cuvinte de apreciere la adresa guvernului. Dar Domnul ne-a dat un guvern, fie că e bun sau rău. Toate împrejurările vieții tale vin de la Domnul. Și iată ce face Domnul prin aceste împrejurări: Te duce la tron ca să domnești pentru totdeauna cu Isus. „O, Îți mulțumesc, Doamne.”

Ziua de azi, această zi obișnuită, este legată de ajungerea ta la tron ca să domnești cu Isus? De dimineață, când ai avut primul gând conștient, până când îți vei închide ochii seara, totul din această zi e parte din acel proces. Și apoi mâine, și ziua următoare și cealaltă, etc. Iar acum urmează cea mai bună parte: toate zilele pe care deja le-ai trăit și în care nu ai fost mulțumitor - zile în care nu ai adus o jertfă de mulțumire continuă Domnului pentru toate darurile Sale, pentru tot harul Său, pentru toată lucrarea Sa - toate acelea se află sub sânge. Acum, tu ai ziua la îndemână și ai un Dumnezeu care te cunoaște pe nume și îți cunoaște inima, te cunoaște într-un mod intim, apropiat, îți cunoaște întreaga ta ființă. Pentru El nu este problemă să te identifice într-o mulțime. El te-a alcătuit într-un mod concret în pânțele mamei tale și te-a destinat să ajungi la tron împreună cu Isus. „Și ei vor domni pentru totdeauna...” Există o singură persoană care te poate împiedica să ajungi la împlinirea acestui destin: tu însuși. Inima ta împietrită. Și faptul că tu alegi să spui: „Eu nu voi aduce o jertfă de mulțumire. Nu-mi plac împrejurările în care mă aflu; cred că știu un pic mai mult decât știe Dumnezeu. Cred că Dumnezeu a făcut o mare greșeală. Nu ar fi trebuit să facă lucrul acesta, și de aceea sunt supărat.” Dar nu poți să câștigi cu asemenea argumente. Vrei ca să te predai Lui? Această dragoste este cea care te-a prins pe tine. Lasă-L pe El să te ducă la tron. Îți mulțumesc, Isuse!

„Adu ca jertfă lui Dumnezeu mulțumiri”. Dacă nu ai primit niciun har, atunci nu adu. Cu cât îmbătrânesc, cu atât îmi dau seama că am mai multe lucruri pentru care să mulțumesc. Sunt mulțumitor că pot să iau în mână acest pahar și să iau o înghițitură din el fără să-l vărs! Nu știți cât de neîndemânatic sunt! Domnul e suficient de bun să mă ajute să nu mă fac de rușine. Dar și atunci când mă fac de rușine, El este suficient de bun ca să mă lase să fiu nebunul Lui!

„Împlinește-ți juruințele făcute Celui Preaînalt.” Cuvântul acesta „juruințe” este în Scriptură același cu „jertfele de bunăvoie”. Când s-a zidit pentru prima dată Casa lui Dumnezeu, Cortul, Dumnezeu nu a impus taxe tuturor. Nu a spus: „Vreau 10% din tot ce are fiecare.” Ci a spus: „Adunați un fond pentru Mine și fiecare poate să aducă atât cât vrea.” Poate cineva se gândește: „O, dar asta e ceva bun. Eu vreau să fiu parte din Casa lui Dumnezeu, dar nu trebuie, nu sunt

obligat să dau ceva.” Cortul a fost făcut pe baza acelor jertfe de bunăvoie. Și Domnul nu S-a schimbat. Și astăzi El Își zidește Casa pe baza jertfelor aduse de bunăvoie. În acele zile puteau să vină cu scândură sau cu aur, ce avea fiecare, cu materiale fine, cu aramă topită. Acum Domnul nu mai zidește cu asemenea materiale. Astăzi El zidește cu pietre vii. Astfel că azi, dacă vrei să Îi aduci jertfă de bunăvoie, te aduci pe tine. „Împlinește-ți juruințele, jertfele tale de bunăvoie, înaintea Domnului”. Aceasta spune Domnul slujitorilor Săi nevrednici care se supun Lui. „Trăiește în realitatea harului, și aflându-te în acea realitate, adu jertfe de bunăvoie pentru tot ceea ce îți dau Eu. Iar când vine vorba de tine însuți, Eu nu vreau nimic de la tine. Te vreau *pe tine*. Vrei să Mi te dai Mie pe tine însuți? În întregime?” Știi că Domnul ne-a cumpărat, ne-a cumpărat la Calvar cu un preț. Și apoi, deși ne-a cumpărat, ne-a eliberat. Ne-a spus: „Eu am plătit prețul pentru tine, dar acum nu trebuie să Mi te dai, dacă nu vrei.” Este o jertfă de bunăvoie. Trebuie să vrei lucrul acesta. „Ce plăcute sunt locașurile Tale! Sufletul meu suspină și tânjește de dor după Casa Ta.” Atunci, dă-te pe tine însuți. El vrea să zidească această Casă cu tine. El vrea să locuiască acolo cu tine. El vrea ca tu să Îi slujești acolo ca preot. El vrea ca tu să fii parte a Miresei Lui. Vrea ca tu să fii parte a Trupului lui Cristos, legat de Cap. Ca tu să crești și să ajungi fiu. Împlinește-ți jurămintele făcute Domnului. Dă-te pe tine însuți Lui. „Doamne, Tu m-ai cumpărat și acum sunt al Tău.” Nu este simplu? O, a trăi pur și simplu în realitatea harului și a-I aduce lui Dumnezeu jertfe de mulțumire! A te da lui Dumnezeu cu tot ce ai.

În versetul 15 spune: „Cheamă-Mă în ziua necazului”. Aceasta e ușor. „Îmi aduc aminte, chiar anul trecut am experimentat un asemenea necaz. Atunci am uitat să-L chem pe Domnul. Dar dacă voi mai avea un asemenea caz, puteți fi siguri că Îl voi chema pe Domnul.” Aceasta este ziua cea rea. Nu ați știut că întreaga lume zace în puterea celui rău? Până ce va veni Domnul, noi avem un vrăjmaș. El te urăște pe tine și urăște Casa lui Dumnezeu. El știe că atunci când se va fi terminat cetatea - cetatea va fi acolo sus, dar ea se zidește acum, în mijlocul vostru – deci după ce acea cetate se va fi terminat, s-a terminat și cu vrăjmașul nostru. Atunci el nu va mai avea de lucru. El vine contra ta personal și încearcă să te facă să lucrezi prea mult sau încearcă să te facă să lucrezi prea puțin. Va încerca să te facă să te duci în altă parte, să uiți de toate. De asemenea, va veni și împotriva noastră ca grup. Sunt străngeri de rugăciune când atmosfera pare atât de încărcată, că nu putem spune nimic Domnului. Nu vi s-a întâmplat niciodată ca totul să fie atât de anemic de parcă nu se auzea nicio bătaie de inimă? Până când cineva își asumă toată bruma de putere spirituală pe care o are și se roagă. După aceea, mai urmează cinci minute de tăcere. „De ce nu se roagă

nimeni? Asta-i strângere de rugăciune.” Aceasta este o zi rea. Dar, de asemenea, strângerea de rugăciune unde toți par a fi una, par a fi plini de viață și se roagă ca un singur om, prezența Domnului este concret în mijlocul nostru, și aceea este ziua cea rea. Pentru că noi avem vrăjmași în locurile cerești care ne urăsc. Secretul în ziua cea rea, și în ziua de mâine, căci și aceea va fi o zi rea, este acesta: de a chema Numele Domnului. Nu e ceva magic. Am auzit odată pe cineva care repeta întruna „sângele lui Isus, sângele lui Isus”. Ce-i asta? Noi chemăm Numele Domnului, Îl chemăm pe El personal. Credeți că a fost ceva ce i-a scăpat din gură lui Petru atunci când era să se înece în valuri? Nu, ci El s-a adresat direct lui Isus: „Isuse, scapă-mă!” Și Domnul l-a și scăpat. Și el vine. Domnul a spus că nu ne va lăsa, nici nu ne va părăsi niciodată. Noi suntem un popor care ne adunăm împreună în Numele Lui, pentru a-L chema pe El împreună. Noi ne tragem viața din El, lumina noastră vine de la El, înțelepciunea noastră vine de la El. El este pacea noastră, El este bucuria noastră. Chemați-L pe Domnul! El spune: „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi.” E atât de simplu. Umblați în realitatea harului și răspundeți Domnului. „Mulțumesc, Doamne, mulțumesc.” Dați-vă pe voi înșivă Domnului ca o jertfă de bunăvoie și necurmat, în duhul vostru, chemați Numele Lui. El va veni în mijlocul nostru și ne va scăpa de cel rău, de cel care vrea să ne abată la dreapta sau la stânga. El ne va scăpa, și mărturia Domnului va fi prezentă în mijlocul nostru. Iar El va fi proslăvit. E atât de simplu.

„Dumnezeu zice însă celui rău: ...” Întotdeauna așa este: lucrurile sunt mai complicate cu cei răi decât cu acei robi nevrednici care fac ceea ce sunt datori să facă. Eu am întâlnit tot felul de situații în diferite biserici - mă refer acum la biserici unde Domnul Isus este Capul. Apar unele situații și lucrurile sunt așa de încurcate, așa de complicate, încât e imposibil să le descurci. Nu poți să-ți mai dai seama cine greșește, cine nu greșește, cine a spus un lucru prima dată, ce anume s-a spus, care au fost motivațiile; este un nod gordian. Un nod pe care nu poți să-l desfaci. Sufletul omenesc este atât de complicat! Duhul Sfânt este așa de simplu. Harul viu. „Chemați-Mă neconținut. Dați-vă pe voi înșivă complet Mie.” Uitați că, Celui rău, Dumnezeu îi spune: „Ce drept ai să vorbești despre legile Mele?” (engl.) Știți că există un mare sistem religios unde se vorbește încontinuu de legile Domnului și de legământul Lui. Dar toate acestea se petrec într-un cort gol. Isus nu este Cap acolo. Nu există unitatea Duhului, ci dezbinare, dezbinare, dezbinare. Frații și surorile nu caută să Îl iubească pe Domnul și să se iubească unii pe alții. E uimitor!

De ce cred oamenii că trebuie să se rănească unii pe alții? Să spună niște lucruri dureroase, care provoacă răni. Să se uite la cineva care face un lucru

oarecare și să spună: „Știu eu care sunt motivațiile lui!” Ba chiar să mai spună și altora despre presupusele motivații care l-au mânat pe fratele acela. „E bine că Domnul mă are pe mine în mijlocul poporului Său! Eu îi voi ține pe calea cea dreaptă pe acești oameni. Știu că fratele de acolo face ceva, căutând să-i slujească pe sfinți. Dar nu așa se procedează; îi voi arăta eu cum se face. Am să mă duc la el cu niște prieteni și îi vom spune lucrurile clar. Sper ca va înțelege. Poate că voi fi pentru el o piatră de poticnire, astfel încât să nu intre în Împărăția lui Dumnezeu!” Dar în acest caz, ar fi mai bine să mi se lege o piatră de moară de gât și să fiu aruncat în mare, decât să fac așa ceva. Creștinii se tratează unii pe alții fără absolut nicio teamă de Domnul. Psalmul acesta vorbește despre Scaunul de judecată al lui Cristos. Și mulți dintre noi vom sta înaintea aceluia Scaun de judecată al lui Cristos și vom descoperi că nu vom domni împreună cu Domnul, din cauză că tot ceea ce noi am făcut în Casa Domnului nu a fost decât manifestarea unui comportament al unui copil de doi ani. Slujba noastră a fost aceea de a fi un țepuș în carne! Ceilalți au crescut spre desăvârșire, deoarece au trebuit să ne suporte și să ne ierte. Nu vreți o astfel de slujbă, nu-i așa? Domnul are pentru noi o slujbă mai bună.

„Tu urăști disciplina.” În Evrei 12 se spune că Domnul disciplinează pe orice fiu pe care-l iubește, și – nu-mi place să spun următorul cuvânt – bate cu nuiua pe orice fiu pe care-l iubește. „Nu Isus al meu! El nu l-ar fi dus pe Iosif în robie, nu l-ar fi aruncat în acea temniță. Nu l-ar fi pus pe Moise, marele fiu al fiicei lui Faraon, să păzească oile patruzeci de ani. Nu l-ar fi făcut pe David să locuiască în acea peșteră. Domnul meu vrea să mă binecuvânteze. Vrea ca eu să fiu bogat, vrea ca ziua mea cea mai rea să fie o zi senină.” Voi credeți că eu glumesc acum. Am avut un prieten din Texas. Și el a fost unul dintre acei oameni care văd lucrurile așa cum am spus adineaori. I-am vorbit fratelui acestuia despre căile Domnului. I-am spus că pentru creștini există suferință, există foc curățitor, presiune, dificultăți. Și toate acestea au un scop: ca noi să devenim tari în Cristos și slabi în noi înșine. Dar cu cât vorbeam mai mult cu el, cu atât el devenea asemenea unui cutremur. La început doar clătina puțin din cap, dar cu cât i-am vorbit mai mult, cu atât clătina mai tare capul. Era un tip gras, uriaș. Avea niște fălci uriașe și, la sfârșit, și-a pus degetele în urechi și își clătina cu putere capul. Nu a vrut să audă așa ceva! El cunoștea Scriptura cu mintea, putea să-ți spună tot felul de lucruri, dar ura gândul disciplinei. În felul acesta el niciodată nu va ajunge la tron. Nu pentru că eu am spus lucrul acesta, ci pentru că Domnul a spus lucrul acesta. Domnul nu are altă cale de a ne crește decât prin disciplină.

„Arunci cuvintele Mele înapoia ta”. Știți că Domnul spune bisericii din Filadelfia – biserica biruitoare; – ei au biruit pentru că au păzit Cuvântul Său.

Din nou, lucrurile erau așa de simple. „Nu ai lepădat Numele Meu, ai păzit Cuvântul Meu.” E aproape la fel de simplu ca a trăi în har, a te da pe tine însuși Domnului și a chema neconținut Numele Domnului. Dar acești oameni aruncă cuvintele Domnului înapoia lor. „Nu contează ce spui Tu, Doamne, eu am propriile mele dorințe și voi trăi după cum vreau eu.”

„Dacă vezi un hoț, te unești cu el.” Nu cred că acest cuvânt se referă la un hoț real, care pătrunde în casă și fură ceva de acolo. Cred că se referă la așa-numiții slujitori ai Domnului care fură din turma Lui, așa cum au făcut fiii lui Eli; fură din slava Domnului. Sistemul religios este plin de oameni care vor să facă ceva pentru Domnul, dar sunt plini de dorința de slavă pentru ei înșiși. Și știți care este deosebirea dintre noi și acei oameni? Niciuna! Acolo am merge și noi dacă nu ar fi harul lui Dumnezeu. Și eu aș face același lucru într-o secundă. Rugați-vă pentru mine. Dacă Domnul nu lucrează, aceea este calea pe care merge omul. Dacă ești slujitor al Domnului și ești tare în tine însuși, furi slava Domnului și te îmbogățești pe tine însuși. Despre aceasta vorbește aici, în legătură cu hoții. Mă gândesc la acele cruciade religioase, pline de oameni, predicatori renumiți, mii de oameni stau îngrămădiți în jurul platformei cu mâinile îndreptate în sus spre acel predicator. Poate că vor o binecuvântare de la el. Aproape că se închină unui om.

„...și te însoțești cu preacurvari”. Iacov spune: „Suflete preacurvare, nu știți că prietenia cu lumea este vrăjmășie cu Dumnezeu?” (4:4) Creștinismul a devenit atât de lumesc, atât de legat de lume. La sfârșitul Bibliei, vedem femeia aceea curvă, Babilonul. Domnul spune: „Poporul Meu, ieși din mijlocul ei.” Din toate lucrurile lumii. Nimic din lucrurile Domnului. Ea poartă aur, argint, pietre scumpe. Și cetatea este făcută din aur, argint și pietre scumpe. Îmbrăcămintea ei este asemenea îmbrăcăminții marelui preot din Vechiul Testament. Domnul este Marele nostru Preot. Ea însă i-a uzurpat locul și poartă hainele Lui. El nu este Cap acolo. Pavel a scris corintenilor: „V-am logodit ca pe o fecioară curată cu Domnul”, cu scopul ca ei să cunoască puritatea și simplitatea în devotamentul care I se cuvine lui Cristos. Vrem noi să fim Mireasa? Sau vom fi acaparați în ceva ce poartă mărturia unei femei curve?

„Dai drumul gurii la rău și limba ta urzește viclesuguri.” Cum se face că apar probleme în biserică, probleme care nu ar apărea dacă oamenii ar ști să-și țină gura? „Stai și vorbești împotriva fratelui tău, clevești pe fiul mamei tale.” Știți că noi avem un pârâș al fraților. Niciunul dintre noi nu are darul de a fi pârâșul fraților. Știți, stăm împreună și la un moment dat începem să prevenim o persoană despre o alta care se află acolo, vorbim despre poporul Domnului, despre starea lui spirituală, judecând lucrurile. Domnul aude. Cei despre care noi vorbim sunt în grija Lui. Ei sunt copiii Lui prețioși. Și dorința Lui cu privire la ei este tronul.

Cum putem noi să-i zidim? Dacă cineva a greșit, cum putem noi să-l aducem la pocăință? *Uneori, trebuie să discutăm anumite probleme.* Însă, se întâmplă deseori că a vorbi unii despre alții ocupă cea mai mare parte a timpului din părtașia noastră.

„Iată ce ai făcut și Eu am tăcut.” De ce a tăcut Domnul? Deoarece ei nu s-au aflat în acea poziție de a dori ca Domnul să îi judece. „Cercetează-mă, Doamne, și cunoaște-mi inima. Încearcă-mă și cunoaște lucrurile ascunse. Și descoperă-mi dacă vezi în mine o cale rea.” Dacă aceasta este atitudinea noastră, Domnul nu va rămâne tăcut. Dar dacă atitudinea noastră este: „E ceva greșit, dar nu vreau să aud, deoarece nu vreau să rezolv problema respectivă. Nu-mi plac schimbările și, mai cu seamă, schimbările în mine însumi”, atunci vei descoperi că Domnul este foarte tăcut. Oamenii merg mai departe gândindu-se: „Cu siguranță merg bine, deoarece Domnul nu spune nimic.”

Versetul 21 este versetul care mi-a străpuns inima. „Ți-ai închipuit că Eu sunt ca tine.” Cumva, eu îmi închipui că Domnul este ca mine, că lucrurile care îmi plac mie Îi plac și Lui. Ce nu aprob eu, nici El nu aprobă. El este ca mine. Așa că atunci când îmi fac un idol, îl fac după chipul meu. Domnul nu este ca noi. De aceea trebuie să învățăm căile Lui, pentru că ele nu sunt căile noastre. El nu este mândru și nu este egoist. Eu sunt mândru și sunt egoist. O, fie ca Domnul să ne elibereze de acea mândrie și acel egoism. El poate și vrea să facă acest lucru, dacă eu îmi predau inima Lui. Frați și surori, predați-vă inimile Lui.

Doamne Dumnezeule, restabilește-ne Tu. Fă să strălucească fața Ta peste noi și vom fi scăpați. Doamne, fă să fim dintre aceia care se încred în Tine, care încearcă să își găsească toată tăria în Tine și nu în ei înșiși. Doamne, fă să găsim și să umblăm pe acele drumuri spre Casa Ta. Și să locuim acolo împreună cu Tine. Amin.

(Oradea, aprilie 2002)